

den12. mann

2/2008 – Kr. 20,-

**Så var det
på'an igjen...**

Supporter-eksamen

I fjor hadde brannsupporterane ein fantastisk sesong. Først og fremst fordi gullet kom "hem"! Me tapte ikkje ein einaste seriekamp heime. Og me opplevde kampar der resultatet og marginane vippa vår veg. Me hadde kampar på stadion mot erkerivalar der "den raude veggen og resten av Stadion skapte eit fantastisk trøkk – for våre og mot konkurrentane. Slik vil me gjerne ha det heile tida. Sjølv sagt vil me det!

Men akkurat som brannspelarane ikkje kan nøya seg med fjorårssuksessen, kan ikkje me som supporterar slå oss til ro med kor gode me var i fjor. Me har tidlegare klagt andre for å vera medgangssupporterar som "synger når de vinner". No er det denne songen som gjeld! Det er lite hjelp i at me var gode i fjor, dersom me dovnar bort i år.

– Brannsupporterane er i ferd med å bli blaserte, hørde eg sagt på Hansatribunen nyleg. Er det sant? Det vert vår jobb framover å motbevisa det. Somme synest det er vanskeleg å syngja når spenninga er på det mest intense. Andre må berre gje luft til frustrasjonen når våre eigne gjer feil eller misbrukar sjansar. Begge deler kan vera forståeleg. Men supportertittelen forpliktar. Det er ikkje berre på banen at hardt arbeid er grunnlaget for gode resultat.

Så vil eg gjerne ta eit oppgjær med somme Stadion-supporterar sin tendens til heller å hetsa bortelaget og deira supporterar enn å støtta våre eigne. Kva slags supporter-skikk er det? Neste heimekamp er 16. mai. Dersom brannsupporterane då har meir fokus på Martin Andresen og Vålerengen enn på Eirik Bakke og Brann, liknar det på eitt eller anna kompleks. Somme vil seia at det er eit uttrykk for respekt for dei førstnemde. Et uinteressant og sjellaust bydelslag for Oslos mellomklasse er ikkje noko å bry seg om. La det ikkje vera tvil om at me er Brann sin 12. mann i denne kampen også!

Elles har eg ingen ting imot eitt og anna kreativt sleivspark dersom det er godt formulert. Men dei mest kjepphøge kommentarane passar dårleg på 0–0 eller 1–0.

Det er lett å slå seg på brystet og seia at brannsupporterane er Norges beste. Men det forpliktar. Eg kunne tenkt meg litt mindre skryt og litt meir handling. Sesongen etter at gullet kom "hem" er også me som supporterar oppe til eksamen. La oss i alle fall gjera eit skikkeleg forsøk på å leva opp til fjoråret!

Åshild Samnøy
redaktør

den 12. mann

den 12. mann er et uavhengig medlemsblad for Brann Bataljonen Bergen, skrevet av og for Brann-supportere. Synspunktene i bidragene reflekterer ikke nødvendigvis Bataljonens eller redaksjonens felles mening, men står for forfatternes egen regning. Neste nummer kommer i september.

I redaksjonen for dette nummeret:

Åshild Samnøy (redaktør)
Per Arne Flatberg
Tor Henrik von der Ohe
Geir Vårdal
Daniel Nygård,
Rune Nilsen
Leif Morten Nygård

Foto: Rune Nilsen, Eivind Lowzow, Per Wie, Tom Engelbrecht, Vegard Klaus O. Lilletvedt, Manuel Alberto Jerez Gomez, Hans Erik Systad Tyssen, Tonje Heldal, Camilla Fidje, brann.no og redaksjonen.

Andre bidragsytere: Stig Elvis Furset, Atle Nielsen, Alexander Osdal, Sondre Arnesen, Erling Sandmo, Martin Viksund og Rune Landquist.

Grafisk produksjon: Leif Morten Nygård
Trykk: Unigrafisk Blankett/Hurtig-Trykk

Kontakt den 12. mann:
Åshild Samnøy - den12.mann@hotmail.com

Internett: <http://d12m.fanzine.no/>
Facebook:
www.facebook.com/group.php?gid=2362113294

Kontakt Bataljonen:
styret@bataljonen.no
www.bataljonen.no

Org. nr. d12m: 986 906 533
Redaksjonsarbeidet avsluttet 5/5-2007.

14

Dette har du betalt for:

Side 1
Side 2
Side 2
Side 4
Side 6
Side 9
Side 11
Side 12
Side 12
Side 13
Side 14
Side 18
Side 19
Side 20

Jan Gunnar Solli (Foto: Rune Nilsen)
Leder: Supporter-eksamen
De fire store samarbeider
Famous Brann from Bergen
Vi har vært på purken...
Bilder fra Liverpool
Tallenes tale fra Goodison Park
"Slutt" på Nystemten?
Avvik og avvik, fru Blom...
Kastekultur
Bakke blør til beste for Brann

Side 22
Side 25
Side 26
Side 27
Side 27
Side 28
Side 30
Side 32
Side 33
Side 33
Side 34
Side 35
Side 35

Stig Elvis
Vil spille Brann 2 opp
Slik skal Brann
egenprodusere spillere
Branns allsidige "medisinmann"
Quiz
Hatet er sterkere enn gleden
Nye regler
Atle Nielsen
Den store bokhøsten
Nå vil de ha enda mer
En ekte konspirasjonsteori
63/69
Cupfinalebilletter
En bortesupporters opplevelser
En sikker vei ned
Bataljonen vil sende flere
på borteturer
d12m for ti år siden
Brann-drakt med bare en sponsor
Fotball i Tanzania
Mannen bak *Den raude veggen*
Brann bli seedet i andre kvalikrunde
den 13. mann
Noen kjappe – Kenneth Udjus

40

19

9

De fire store samarbeider

I midten av april sprakk bomben i fotball-Norge. Brann, Rosenborg, Viking og Vålerenga går sammen for å få felles sponsoravtaler fra næringslivet.

Klubbene har arbeidet med dette prosjektet siden i fjor høst og har etter sigende fått positive signaler fra næringslivet.

Profilering i alle byene

Aktuelle sponsorer vil få tilbud om avtaler som sikrer de profilering i alle de fire klubbene. Dette vil enten bli på nettsidene deres eller som arenareklame. Ettersom ingen dokumenter er underskrevet, har aktørene ikke vært villig til å rope altfor mye. Men det er ingen hemmelighet at de sannsynligvis vil velge å gå etter statlige konsern som Telenor og StatoilHydro. Sistnevnte samarbeider allerede med Viking, men StatoilHydro er først

og fremst opptatt av breddefotball. Men med en slik løsning som skissert over, vil de kanskje være mer villig til å sprøyte enda mer av oljepengene inn i norsk fotball.

Money talks

Utfordringen ligger i hvordan pengene fra en slik avtale blir fordelt. For det som er klart er at Brann er mer populær enn Viking, og Rosenborg er mer populær enn Vålerenga. Vil for eksempel Brann gå med på at Viking får en like stor del av potten? Eller vil Viking være fornøyd om fordelingen av godene foregår etter mediaoppmerksomhet, antall seere i tv-kamper, antall publikum på arenaene etc? For det er ingen tvil om at samarbeidet er gjort motivert ut i fra økonomiske hensyn, og hvem vil ikke ha mer?

Større avstand

Hva avtalen vil innebære, er foreløpig veldig usikkert. Men avtalen vil sannsynligvis føre til at lagene i de fire største byene i Norge

vil få et konkurransefortrinn, og det de fire store klubbene håper på, er at avtalen vil gjøre avstanden ned til resten av lagene i Eliteserien enda større.

Samme stadionnavn?

Det mest interessante med den forestående avtalen er hvordan denne vil utvikle seg på sikt. I første omgang vil avtalen, som sagt, kun gjelde nettsidene og arenareklame, men det ligger i kortene at det vil bli mer enn dette. Jeg håper aldri vi får se f.eks fire arenaer i henholdsvis Oslo, Bergen, Trondheim og Stavanger som heter Telenor Oslo Stadion, Telenor Bergen Stadion etc. Det samme gjelder drakten som tross alt er noe av det aller helligste for mange supportere. Om vi ser økonomisk på det, er den uttalelsen kanskje ikke så lur, men penger er ikke alt...

Geir Vårdal

Famous Brann from Bergen

Et reisebrev

Liverpool, februar 2008. Ei-rik, Bård, Kristoffer og Daniel har nettopp ankommet byen som i år er europeisk kultur-by. Det passer jo bra siden vi reiste til Liverpool for å få med oss den mest populære kulturelle aktiviteten på verdensbasis; nemlig fotball.

DAG 1: TIRSDAG

Sånn passe tidlig på morgenen (altså det andre ville ha kalt formiddag), møtes fire kjekke gutter med godt humør på Flesland, klare for å innta Liverpool. Etter diverse forsinkelser og mellomlanding i København sank humøret en smule, men når vi setter beina på engelsk jord, virker det som om disse timene aldri har funnet sted. Dixi Deen, Neville Sout-

Vi diskuterte om vi skulle gå inn i det hele tatt eller heller finne et nytt hotell i sentrum. Til slutt bestemte vi oss for å gi stedet en sjanse.

Innenfor lå en koselig engelsk pub, som også var ren og pen! Straks vi var kommet innenfor, tok en engelskmann tak i oss og spurte «How are you». Vi fikk knapt svart «We are very nice!», før det kom øl på bordet, på husets regning! På TV gikk Liverpool–Inter, noe som passet LFC-tilhengerne Kris og Bård godt. Stemningen ble etter hvert meget god da Liverpool tilslutt vant 2–0, og det var kommet enda en runde med øl på bordet, sponset av en glad engelskmann. I det store og det hele var det mange glade engelskmenn som gjerne tok en prat med oss. Vi prøvde å være hyggelig tilbake og tilbød oss å spanderte snus til de som ville prøve. Den ene modige sjelen som torde å ta en

salat og pommes frites som tilbehør. Det ble ikke nødvendig med påfyll før utpå kvelden.

Etter å ha hvilt en liten time tok vi taxi til sentrum (3 £ totalt(!) fikset av Bar Coast) for å ta en titt på severdighetene. Men siden vi ikke er så veldig opptatt av finkultur og museer, og den ene attraksjonen vi ville opp i var stengt (et hundre meter høyt radiotårn), ble det til at vi tok turen opp til Anfield Road, Liverpools berømte hjemmebane. Det første som slo oss var hvor utrolig stygt område stadion lå i. Vinduer var spikret igjen, malingen flasset av, og det lå boss over alt. En smule sarkastisk uttaler Daniel: «This is Anfield», til stor irritasjon hos LFC-gutta Bård og Kris. Etter et obligatorisk besøk i supporterbutikken og ved minnesmerket for Hillsborough-tragedien, vandret vi gjennom Stanley Park, hvor Liverpools nye stadion skal bygges, mot Evertons hjemmebane Goodison Park.

Før, under og etter kampen dominerte brann-supporterne tribunene på Goodison fullstendig. Evertontilhengerne lot seg imponere av de mange tilreisende, og flere var mer opptatt av å se på brannfansen enn å følge kampen.

spente Kris i leggen! Rystet over kriminaliteten i Liverpool og livredd for å bli banket opp på nytt, var Kris raskt ute og praiet en drosje.

DAG 3: TORSDAG

Fotballspillere trenger oppvarming før kamp, og det gjør supportere også. Vi startet vår oppvarming tidlig. Klokken tre satt vi oss ned på Bar Coast og snakket med de som drev stedet, Everton-fans alle sammen, om kveldens kamp. De hadde tidligere ledd godt av at vi hadde reist så lang for å se Brann og kommet med kommentarer som «What a waste of money». Vi tok deri-

full av mennesker (umulig å komme frem til disken!), men også full av god stemning. Sammen med tre venner som også hadde tatt turen fra Bergen, Sondre, Tobias og Niklas, dro vi i gang en rekke brannssanger for å få fart på stemmebåndene, før tiden omsider var kommet til å vandre mot Goodison. Nærmere 2000 bergensere hadde reist over for å få med seg kampen, og det kunne høres! Til tross for at målene rant inn feil vei, stoppet det ikke kjeften på oss. Vi støttet laget av full hals og gjorde samtidig narr av mangelen på stemning blant hjemmetilhengerne med sanger som «Who are you?», «Where is the fucking atmosphere?» og «Were are the

Bergen» hadde runget ferdig, sa pub-verten oppgitt: «They never stop singing!» På samme sted fikk vi oppleve en uforglemmelig dans utført av en gal engelskmann til klassikeren «I'm gonna be – The Proclaimers», som for øvrig er godt dokumentert på YouTube.

Fra The Winslow gikk turen til sentrum. Vi tok en liten runde rundt kvartalet ved Matthew Street, Brann-supporternes samlingssted under oppholdet i Liverpool, hvor vi blant annet var innom et utested som spilte 90-tallsmusikk og ble invitert inn på noe vi så vidt oppdaget var en homobar(!) Lettere engstelig for hvor vi kunne risikere å havne

Dagen før kampen skulle spilles reiste vi opp til Goodison for å se på Branns trening. Samtidig fikk vi en eksklusiv omvisning på stadion, hvor vi gikk gjennom VIPområdene og spillertunnelen.

hall, David Moyes (og Bill Shankly, Kenny Dalglish, Steven Gerrard for den saks skyld), watch up! We are the famous Brann from Bergen, and we'll win the UEFA cup this year!

Stemningen stiger enda mer når vi ser en mann i ankomsthallen med skiltet: «Mr Nygaard». Vår private sjåfør(!) som skal bringe oss fra Manchester (eller Wankchester som to av de reisende så oppfinnsomt kaller det) til Bar Coast, bed & breakfast, hvor vi skal tilbringe tre netter. En fjerdedel av reisefølget, altså Eirik (som riktignok utgjør betydelig mer av følget i volum), hadde uttrykt skepsis mot dette stedet, og argumenterte for å bo på et finere hotell i sentrum. Skepsisen gikk over i fortvilelse da sjåføren stoppet i en gate som inneholdt et skittent industriområde, en falleferdig rønne og en oppbevaringsplass for jern, foruten vårt bed & breakfast.

pris under leppen, ble først svimmel, før han løp ut på gaten for å spy. Etter dette takket engelskmennene høflig nei til snusen, men fortsatte å være spandable og pratsomme. Og da vi til og med fikk komplimenter for vår engelsk, kom også erkjennelsen fra Eirik om at «det var et OK sted dere valgte».

DAG 2: ONSDAG

Vi hadde fryktet at frokosten ville bli servert grytidlig om morgenen, slik at vi måtte stå opp til det andre kaller vanlig tid, men som vi kaller tidlig. Bar Coast sa derimot «don't worry», og ba oss komme når vi selv ville. Altså gikk vi ned til det

vi trodde skulle bli frokost, i tolvtiden. Det viste seg at engelskmennene har en annen oppfatning av hva som er passelig med mat til frokost enn det vi har, så på tallerkenen lå det en stor sandwich med kyllingfilet, bacon,

Her håpet vi å få se Branns trening. Etter litt om og men fant vaktene ut at det skulle gå bra og tok oss med inn på Stadion. I stedet for å vise oss til tribunen, tok de oss med inn i det aller helligste, nemlig garderobeområdet og geleidet oss gjennom spillertunnelen og opp i innbytterboksene. Her hadde vi førsteklasses utsikt til en utrolig kjedelig trening!

Etter å ha sovet oss gjennom en time på Goodison, var vi på vei tilbake til Bar Coast da Kris fikk et brutalt møte med de hardere miljøene i byen! På vei fra Stadion kom det et par jenter på 4–5 år og tok oss for å være Liverpool-supportere pga våre røde brann-effekter. Vi prøvde å forklare at vi holdt med «famous Brann from Bergen», men de gav seg ikke, og til slutt sa Kris at han også holdt med Liverpool. Da tok en av jentene fart og

Det ble en del pubbesøk i Liverpool. Før kampen samlet brannsupporterne seg ved Anfield. Etter kampen gikk vi først på en Evertonpub, før vi reiste mot sentrum og den irske Flanagans.

mot på oss selvsikre smil og diskuterte om Brann ville vinne 3–0 eller 4–0. Dette oppfattet en mann som var Liverpool-supporter. Han kom bort og ønsket oss lykke til med kampen og spanderte en runde med øl, siden vi var på vei til å «kick those Everton bastards out of Europe». For å irritere denne Liverpool-tilhengeren litt sa Daniel: «Liverpool play for the money, Everton play for the heart», noe pubeieren fikk med seg, og han mente at disse hyggelige guttene fortjente nok en gratis øl. Kris ødela for seg selv med å sitere Bill Shankley: «There are two good teams in Liverpool; Liverpool, and Liverpool reserves!», og pubeieren trakk raskt tilbake akkurat hans drikke.

Etter å ha benyttet oss av gratis øl på Bar Coast, gikk turen videre til Brann-supporternes samlingssted ved Anfield. Den var

fucking atmosphere?». Da kampen var ferdig, reiste Everton-supporterne seg mot oss og gav oss stående applaus. Velfortjent!

Etter at vi til slutt forlot tribunene, lot vi ikke resultatet stoppe oss i å ha det gøy. Vi gikk inn på The Winslow, en av stampubene til Everton-supporterne, og slo av en prat med de som hadde vært på kampen. Alle hadde lovord å komme med til oss om hvor bra vi støttet laget, og de var imponert over antallet. En mann ble kun stående og se månebedotten ut og klappe da han så vi var brannsupportere, mens en yngre Evertonian utbrøt: «You were fucking brilliant! Best away supporters ever! I'm definitely coming over to Bergen to watch Brann!». Stort bedre skussmål er det ikke mulig å få!

Oppmuntret av tilbakemeldingene ba vi om å få synge en brannsang, og da «Byen è

dersom vi gikk mer rundt, tok vi inn på den irske puben The Flanigans. Innenfor var det fullt av Brann-supportere, til stor irritasjon for stamkundene på puben. I underetasjen ble det spilt irske drikkeviser av et orkester, til allsang og dans fra tilhørerne. Ovenpå sto det diverse spillemaskiner som Niklas og Tobias tapte alle pengene sine på, til tross for at Niklas mente at «Det er ikke mulig å tape penger på denne. Sikker gevinst!» Sånn kan det gå...

Vi traff til og med igjen han som hadde lovet å reise over til Bergen, og han fornyet løftene sine. Så til tross for tap på banen, kan man regne med at Brann-supporterne er gjort kjent i Liverpool.

Daniel Nygård

EVERTON – BRANN

EVERTON – BRANN

Vi har vært på purken.... Et ganske annerledes reisebrev

Flyet var fylt til vingene, og de fleste var røde.

Etter lang arbeidsdag og litt i-siste-liten-stress valgte jeg å benytte timene på flyet til nyttig søvn. All erfaring tilsier at det ikke blir mye søvn så lenge jeg er på øyen. At det skulle bli så lite, ante jeg selvsagt ikke.

– Velkommen til London, og lykke til med kampen i morgen!

Jøss, vennligste flyvertinne på lenge. Vi har landet i London, og lyden av mobiler som slås på, fyller flyet. Sistemann ut, men det gjør ikke så mye. Går forbi mange i gangen og har komt meg langt frem i køen i ankomsthallen til passkontrollen.

Passet!

Hvor er passet?

Ikke i jakkelomme, ikke i bukselommer, ikke i skjortelommer.

Sjekker en gang til.

Strike two.

Sjekker nok en gang, men må melde ”pass” også denne gang.

Jaja, ligger nok igjen i flyet. Ganske sikker på at det ligger i lommen i flysetet foran meg.

Forklarer situasjonen for en kraftig og mørk britisk dame i passkontrollen og blir tatt til side mens de ringer til flyet.

På Stansted har de et fint, ubetjent tog som kun kjører til passkontrollen.

Komplett umulig å ta toget andre veien, så flybesetningen må finne passet for meg.

20 minutter går.

Ingenting.

10 minutter til, så kommer den mørke britten bort til meg igjen.

– De har lett i hele flyet og fant ingenting.

Vennligst bli med meg!

Jada. De skal vel få noen til å følge meg til flyet så jeg kan finne det selv.

Alt ordner seg alltid.

Jeg blir ført inn på et rom.

Det sitter en asiatisk mann der og en som ser ut som om han er fra Hellas eller Tyrkia.

Og en kontordame i uniform og to tungt bevæpnete politikarere.

MP5-k og Glock 9 hadde han ene, mens kollegaen hadde Steyr. Samme pistolen.

Håndjern, pepperspray og teleskopbatong hadde de begge.

Nok våpen til å ta livet av både asiaten, grekeren og meg selv.

Men det virker ikke som de er så interessert i å avlive noen. Mer interessert i Elton John på fjernsynet.

Skremmende.

Etter en time i fangenskap følger jeg selv med på Elton John.

Enda mer skremmende.

Men desperate folk gjør desperate ting.

Har jeg hørt.

Asiaten har vært inne på et avlukke og blitt ”avhørt” i en liten time og blir ført inn igjen til oss andre. Noen ”renholdere” kommer for å desinfisere rommet. Jøss! Snakk om service.

Virker ikke som de har planer om å slippe asiaten inn i landet.

– Are you the Moldovan or the Norwegian?

En viktig kar, uten våpen, ser på meg. Grekeren er tydeligvis fra Moldova.

Er jo ikke fra Norge, men fra Bergen, men svarer det som på det tidspunktet virker smartest.

– Norwegian!

Sikkert smart. Endelig skal de slippe meg inn!

Jeg følger fornøyd etter inn på et annet rom, men neida.

Fotografering. Jaja, får vel smile, men det var ikke populært.

– Don’t smile!

Ser iøst? Typete, disse immigrasjonsmedarbeiderene.

Fingeravtrykk har jeg ikke gitt fra meg siden førstegangstjeneste.

Og denne gangen må de ha alle fingrene, håndflatene, knyttnevene(!) og albuene(!!).

Noen som sa typete?

– Did you bring luggage?

Joda, hadde bagasje med meg. En svart og oransje sekk. Jeg fikk hente den på rullebåndet selv. Kun fulgt av én bevæpnet gorilla. Han hadde solbriller på. Og tygget tyggis. Så mer amerikansk ut enn britisk.

Mer en Bruce Willis-type enn John Cleese.

– Is this your bag?

Joda, det var min bagasje. Nikket i hvert fall, også mulig jeg svarte ”yes” ganske så svakt.

– Why does it say Rosendal?

Å, faen. Bagasjen til hele reisefølget var sjekket inn på samme navn. Dette gjorde liksom ikke saken min bedre.

Usikker på om han kjøpte forklaringen min føres jeg tilbake.

Tilbake i kasjotten var grekeren fra Moldova forsvunnet. Men var trukket for på avhørsrommet, så han var nok der. Og ganske riktig. Døren gikk opp, en politimann, som sikkert var ekspert på Moldova, kom rasende ut fra rommet og smalt igjen døren.

Slangte noen papirer i bordet.

– He’s not from fucking Moldova!

Javel? Var det en ekte greker kanskje?

Etter rommet nok en gang var desinfisert, var det min tur.

En kvinnelig immigrasjonstøs skulle avhøre meg.

Ikke like sint som han som fikk grekeren.

Jeg svarte så godt jeg kunne og følte det gikk ganske greit.

Sist jeg så passet var når jeg gikk om bord i Bergen, var her for å se fotballkamp i Liverpool og skulle tilbake fredag, skulle bo på Piccadilly i natt og et hotell i Liverpool i morgen.

Greit, sa hun og forlot rommet.

Inn igjen, og hun hadde tydeligvis sjekket litt.

Ingen bookinger i mitt navn på Piccadilly, ingen returbilletter i mitt navn, bagasjen stod ikke i mitt navn, ikke var passet på flyet og ikke visste jeg hvilket hotell jeg skulle bo på i Liverpool. Ingen sterk sak jeg hadde, mente hun. Måtte si meg enig i det. Forklarte ting så godt jeg kunne. Tviler på hun trodde meg, men slapp i hvert fall mer avhør.

Det gikk noen timer.

En jente fra Brasil kom også i arresten, så vi dekket mesteparten av kloden nå.

Flere timer gikk. Klokken har passert to. For lenge siden.

– Do you want anything to eat? A sandwich maybe?

– No, I’m on a hunger strike!

Ingen lo. They have absolutely no sense of humour!

Jeg tar en sandwich. Den dagen jeg sier nei til gratis blt-sandwich, er noe alvorlig gale.

Så skjer mirakelet!

De skal slippe meg inn i landet!

Jeg må på ambassaden for å skaffe bevis på hvem jeg er og må møte fem (FEM!) timer før flyet går på fredagen.

Prøver å prute litt, men skjønner fort at jeg ikke er i ”noen posisjon til å forhandle”.

Flytogene har for lengst sluttet å gå.

Det går flybusser hver time.

Og flybussen klokken fire er jeg eneste passasjer på.

– MARBLE ARCH!

Sjåføren vekker meg.

Et par kilometer til Piccadilly. Trasker gatelangs og treffer på første forsøk. Fulle backpackere synger ”Home and away” på trappen. De lever tydeligvis på australsk tid.

Og jeg får rom. Forteller historien min, og han finner et tomt seksmannsrom til meg.

Betaler kun for en seng. Ni pund. Gitt vekk.

Alt ordner seg. Alltid.

I seng litt før halv seks.

Alarmen går.

Helvete heller.

Verste brannalarmen jeg har hørt.

Prøver å ignorere under puten, men alarmen er for kraftig. Like greit å stå opp.

Er ikke røyk i gangen, men masse tyskere. Garantert de som startet hele greiene.

Alltid de som starter.

Viser dem at jeg er misfornøyd, men nevner ikke krigen.

Ikke et ord, selv om de startet den.

Den også.

Kommer meg ut, og

går til nærmes-

te McDonald. Klokken er halv åtte.

McFrokost og tilbake til rommet, hvor brannen er avlyst.

Like greit å sjekke ut. Skal jo til ambassaden og greier før toget klokken tolv.

Og det går akkurat.

Ankommer Liverpool og får lov å fortelle historien flere ganger. Overdriver litt mer for hver gang.

Kampen hopper vi som vanlig galant over og spoler rett til fredag kl 1015.

Returtoget blir en tøff affære.

Trøtt som etter maraton med promille.

Kvalm som etter en juleøltest med 56 sorter.

Kombinasjonen er uslæelig og svetteperler samler seg i pannen.

En ganske bleik panne.

Men det går bra.

Og jeg kommer meg til Stansted kun et kvarter for seint.

Men det går også bra.

Og papirene fra ambassaden godkjennes.

Grekeren sitter fortsatt på bakrommet. Han hilser.

Politimannen med solbrillene hilser også.

Flyet er noen minutter forsinket, men tax-free i Bergen er åpent så lenge det kommer fly, så alt ordner seg alltid.

Endelig hjemme.

Så stoppes jeg av en toller.

Pokker!

Akkurat det som manglet.

– Passet ditt, det lå på flyet på onsdag.

Jævla Norwegian. Flinke å leite er de ikke.

Men alt ordner seg. Alltid.

Although their dubious skill of incorporating English swear words into their songs could not really be applauded, Brann's support actually put many Premier League visitors to Goodison Park to shame and far more turned up from Bergen than typically make the half-hour trip from Bolton each season.

Chris Beesley, Liverpool Daily Post, 22. februar 2008

EVERTON - BRANN

Noen leserbilder fra turen

Vegard Klaus O. Lilletvedt har sendt disse bildene. Endelig fremme i Liverpool!

Reisefølget skulle på Selhurst Park og se Olofinjana spille mot Crystal Palace, og hadde malt dette banneret for anledningen.

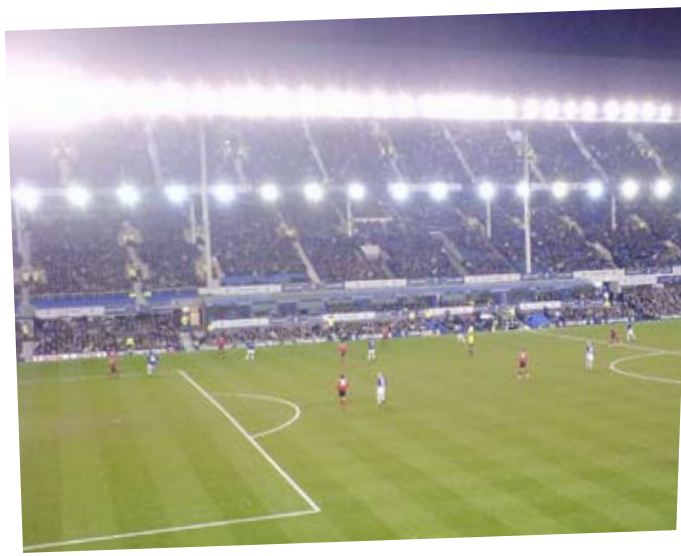
På The Crown kampdagen.

Geir Vårdal har sendt bilde av seg selv fra Goodison, utenfor Flanagan's der mange av Brannsupporterne var samlet og av noen av flaggene som folk hadde tatt med.

Åshild Samnøy har sendt dette bildet av en fornøyd gjeng i Liverpool. Fra venstre Eivind Olsen, Halvor Gåsland, Bjørn Nikolai Slettebø og Tony Nordtveit.

Tor Henrik von der Ohe med flomlysstemning og en liten del av de mange tusen som hadde tatt veien til Liverpool for å se Brann bli knust av Everton.

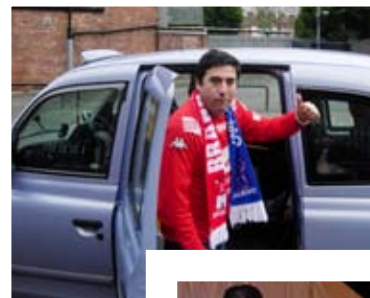

Leif Morten Nygård har knipset disse av den lille gjengen som overvar Brann sin trening på Goodison dagen før kampen.

Pressesnakk. Alsaker fra TV2 i samtale med Samnøy fra d12m.

Tippetuppen jubler etter Steven Gerrard sin 2–0 skåring mot Inter noen dager før Brann sin kamp.

Brann- og Liverpool-supporter Raymond Teigland utenfor Anfield.

Manuel Jerez Gomes med et knippe stemningsbilder fra en flott tur!

Tallenes tale fra Goodison Park

Everton bruker et avansert dataanalyseverktøy der begge lags fysiske og tekniske prestasjoner blir omgjort til statistikk. d12m presenterer begge lags samlede statistikk fra kampen i Liverpool, og serverer i tillegg noen andre godbiter.

Oppmerksomme Brann-supportere vet allerede en god del om Jan Gunnar Sollis løpskapasitet. Derfor er det ikke mange som blir overrasket over at han var den spilleren – på begge lag – som beveget seg mest i løpet av kampen – totalt 12,2 kilometer. Moro er det også å registrere at kapteinen vår, Eirik Bakke, inntar andreplassen med sine 12,0 kilometer. Evertons ”distansevinner” ble Mikel Areta med 11,6 kilometer. Hadde du forresten noen anelse om at Håkon Opdal faktisk tilbakela 5,7 kilometer i løpet av 94 minutter på Goodison Park? Det var 800 meter mer enn hans keeperkollega i det andre målet. At Branns forsvar samlet forflyttet seg noe mer enn Evertons, mens det forholdt seg motsatt med de to lags angrepsspillere, er ikke så overraskende, slik vi husker kampen.

I forbindelse med kampen i Liverpool fikk Branns keepertrener, Dan Riisnes, en omfattende omvisning på Evertons splitter nye treningsanlegg. På en garderobedør oppdaget han en omfattende teknisk analyse over begge klubbenes prestasjoner i kampen i Bergen. Britene delte villig ut kopi, og i tillegg fikk han tilsendt et mer omfattende analyseresultat av kampen på Goodison Park.

Everton bruker et avansert dataprogram som registrerer og klassifiserer hver enkelt spillers involvering i løpet av kampen. På hjemmebane har de dessuten montert utstyr som måler total bevegelse for hver enkelt spiller. Eirik Bakke er vant med tilsvarende system fra Leeds, og Brann-trenerne leser statistikken med interesse, men mener den må brukes ”med vett”.

– Når vi studerer denne statistikken, ser vi at vi på svært mange områder er fullt på høyde med Everton og lagene de spiller mot. Forskjellen mellom lagene kommer først og fremst til syne i pasningssikkerhet, påpeker Dan Riisnes.

Takk til Dan Riisnes for velvillig og hjelpsom utlån av statistikken.

Åshild Samnøy
Foto: Rune Nilsen

Teknisk oppsummering	Everton	Brann
Mål	6 (1,5)	1 (0,8)
Avslutninger	14 (12)	13 (13)
Skuddforsøk på mål	10 (6)	7 (6)
Totalt antall pasninger	386 (246)	320 (296)
Vellykkede pasninger	328 (194)	249 (238)
Prosent vellykkede pasninger	85 (78)	77,8 (80)
Antall ballbesittelser	493 (425)	406 (465)
Prosent ballbesittelse	54 % (47)	46 % (53)
Crossballer	13 (16)	11 (18)
Taklinger vunnet	26 (33)	25 (29)
Brudd	122 (147)	121 (154)
Klareringer	22 (38)	38 (38)
Hodestøt	61 (85)	60 (91)
Frispark	15 (18)	19 (16)
Hjørnespark	2 (6)	7 (5)
Involveringer siste tredjedel av banen	78 (72)	58 (71)
Offensive pluss på siste tredjedel av banen	44 (33)	21 (37)
Involveringer i straffefeltet	29 (37)	30 (36)
Offensive pluss i straffefeltet	8 (13)	8 (10)

Fysisk oppsummering	Everton	Brann
Total tilbaketogt distanse	113,9 km (113)	116,1 km (114)
Tilbaketogt distanse m/ høy intensitet	9535,4 m (9412)	10242,7 m (9727)
Antall sprinter	373 (333)	387 (360)

Tallene i parentesene angir Evertons og bortelagets gjennomsnittsverdier for 2007–08-sesongen.

“Slutt” på Nystemten?

I dagene før seriestart raste supporter-Norge mot Norges Fotballforbund, igjen.

Rett før seriestart kom NFF med et nytt og påtvunget opplegg for hva som skal skje på stadion de ti siste minuttene før kampstart. I det nye regelverket fjernet de muligheten for avspilling av klubbsanger og opplesning av lagoppstillingen mens spillerne står utpå banen. Dette ble begrunnet med at de trengte et standardisert opplegg, slik at det ikke oppstår forsinkelser i noen av oppgjørene

Hater, hater, hater NFF!

I Bergen sto, ikke overraskende, sinnene i kok. Som en konsekvens av det nye regelverket måtte Brann kutte ut å ha en forsanger til “Eg tok min nystemte”. En gruppe med navnet “Jeg vedder på at minst 10 000 personer vil ha nystemten tilbake på stadion” ble raskt opprettet på Facebook. I skrivende stund har denne gruppen drøye 8079 medlemmer. I lokalavisene fikk BBB sagt sitt syn på saken og kalte regelverket lite gjennomtenkt, tåpelig og unødvendig.

Misforstått regelverket?

Men det kan se ut som om mange har misforstått det nye regelverket. Klubbene kan syng klubbsanger og hymner med artist(er) helt frem til fire minutter før kampstart. Det som ikke er tillatt, er å gjøre dette mens spillerne står på banen. I Oslo kjører bydelsklubben sin hymne over høytaleranlegget slik at den er ferdig til fire minutter før kampstart. I Idrettsveien ville de ikke gjøre det på denne måten. Grunnen er, i følge arrangement-

*Jeg tog min nystemte Cithar ihænde,
Sorgen forgik meg paa Ulrikens topp;
tænkte paa Bauner om de skulde brænde
og byde Mandskap mod fienden opp;
følede Freden, blev glad i min And
og grep til min Cithar med legende Haand.*

sjef Jan Tore Guntveit, at spillerne vil høre Nystemten. Dermed er det “den røde vegen” som står for avsyngingen av Nystemten med spillerne På banen!

Slutt på alternative versjoner

Hvordan har det nye regelverket påvirket stemningen? For meg er det en befrielse å slippe å høre folk som Kim Fairchild, Egil Eldøen og Tor Endresen med flere lage sine egne versjoner av Nystemten. Altfor ofte har de avsunget den i forskjellige tonearter for å prøve å gjøre den til noe spesielt. Men ved å syng den på en helt annen måte forsvinner

også hele konseptet med at drøye 17 000 kan være med på dette, siden forsangeren har bestemt seg for å forandre på Nystemten. I mine ører har aldri Nystemten vært bedre enn i år. Det å høre drøye 17 000 syng den helt alene gir en gåsehudfaktor som de andre forsangerne aldri var i nærheten av å kunne gjenskape.

Som følge av det nye regelverket har dermed Brann sitt kampprodukt (god dag, Jæger) blitt ørlite bedre. Dermed fortjener kanskje NFF en sjelden klapp på skulderen?

Geir Vårdal

Avvik og avvik, fru Blom...

Lørdag 29. mars: Tippeliga-start i dag. NFF tillater fremdeles at de syv oppgjørene hver runde er spredd ut over tre dager og fire forskjellige kamptidspunkter. Naturlig nok, egentlig. De tjener jo masse penger på dette opplegget. Masse, masse, herlig, herlig.

Så...; hva er den egentlige grunnen til at NFF nekter Brann å avspille Nystemten før kamp? NFF, ved Dag Vestlund, begrunnet avgjørel-

sen med slike uttalelser i går: “Vi hadde litt store avvik mellom avspark i fjor, opptil fire minutter fra den første kampen i runden startet til den siste.”

Javel. NFF lider tilsynelatende av total mangel på konsentrasjon på dette området. Nå var det vitterlig et over to døgn stort avsparks-avvik i 21 av 26 serierunder i fjor. Og i kun 2 av 26 runder ble de 7 kampene satt opp med samme starttidspunkt.

NFF ønsker et standardisert opplegg for start av Tippeliga-kampene fordi deres viktigste pressgrupper ønsker dette. NFF går

nok gladelig disse skrittene for å sikre sine beste betalere det de måtte ønske av nøyaktighet. Dag Vestlund snakket i går om “europaisk standard” og å “sikre sine produkter”... Jadda.

Det NFF bør sette fokus på nå er uttalelsene sine. Sannheten ønsker man ikke alltid å fortelle, men noe bedre enn at man skraper i hop stoff fra en bullshit-bingo er å forvente. Gi oss i hvert fall noe vi med litt godvilje kan lulle oss inn i, da.

Rune Landquist
www.klokkesolid.com

Kaste-kultur

Biljardkulen mot Everton var et ekstremt utslag av en kultur som har fått leve for lenge blant oss.

Kasting av forskjellige ting på banen har skjedd så lenge jeg har gått på Stadion. Det har vært penger, brusbegre, mobiltelefoner, snus, snusbokser, nøkler, egg og altså en biljardkule. Resultatet av kastingen er bøter til Brann, dårlig rykte, strengere inngangskontroll og kanskje etter hvert nett foran våre tribuner også. Det sportslige resultatet er null, niks, nada.

Skremmeskudd

Det skal være en skremmende opplevelse å være gjestende lag på Brann stadion. Skremmende i den forstand at bortelaget skal møte en vegg av lyd og ha en sterk følelse av at “her er det ingen som liker oss”. De skal bli skremt til å gjøre feil. De skal bli skremt fra å score. Men de skal ikke skremmes fra å komme hit i det hele tatt.

Et av problemene med å kaste ting er at man innimellom treffer. Ett egg på brystet til Steffen Iversen. En mynt i hodet på Espen Johnsen. Urimelig mange lårtreff på linjemenn opp gjennom årene. Hva med den dagen noen virkelig treffer og skader en spiller? Hva med den dagen noen virkelig bommer og skader en av våre?

Jeg har fortsatt til gode å møte noen som forsvarer kasting av

gjenstander som en rasjonell og fornuftig handling. Når kastere konfronteres med kastingen sin, argumenterer de ofte med sterke følelser. – Jeg ble så forbannet på keeperen som halte ut tiden. Eller “linjemannen er jo blind. Han fortjente å få en snusklyse”. Fotball er en arena for sterke følelser, men er det derfor greit å gi utløp for følelser gjennom kasting? Selvsagt ikke. Den andre unnskyldningen er ofte litt spakere. – Jeg var så full at jeg ikke skjønnte hva jeg gjorde. I så fall er det kanskje en grunn til å drikke litt mindre eller slutte litt tidligere?

Ansvar

Etter biljardkastersaken møtte vi en tredje forklaring/unnskyldning. Det er politiet eller Branns ansvar siden sikkerhetskontrollen var så dårlig. Hva er nå det for noe da? Vel er det blitt sånn at vi er hakket før å måtte strippe for å komme inn på stadion, men å legge ansvaret for det du gjør over på vaktholdet? Du er ansvarlig for dine handlinger. Det er ikke klubben som har ansvaret. Heller ikke politiet. Heller ikke NFF eller UEFA. Det er kun ditt ansvar.

Skal vi stoppe utviklingen med stadig strengere sikkerhetstiltak, trenger vi å ta oss selv i nakken og skjerpe oss. Det betyr først og fremst at vi kutter ut kastingen. Men det betyr også at vi tar ansvar når naboen på stadion gjør noe dumt. Skjell ham ut, og hjelp eventuelt vaktene med å finne ham. Nok er nok!

Bakke blør til beste for Brann

Eirik Bakke (30) er ein fysisk sterk og kompromisslaus spelar som både gir og tar juling. Dei fleste som var på Stadion i serieopninga, fekk med seg at han slett ikkje var glad for å bli bytt ut, sjølv med eit gapande sår i leggen. Dette illustrerer både vinnarvilje og lyst til å bidra.

Branns ferske kaptein har ei imponerende merittliste. Sogningen har lang erfaring frå Premier League og har til og med opplevd å spela semifinale i Champions League. Men han er ikkje klar for å kvila på laurbæra. Til alle som spent ventar på om han forlenger kontrakten med Brann, har han trøyst å gje: – Me har ein god dialog om forlenging. Eg håpar det går i orden. Men dette er det agenten min som tek seg av.

Fokus på neste kamp

Det er det som skjer her-og-no som tel mest for Eirik Bakke. Horisonten hans er først og fremst neste kamp: – Som type må eg vera 100 prosent der eg er, forklarar han og meiner han er like svolten på å vinna i år som i fjor. Det er moro å kunna vinna fleire gonger. No er det ein ny sesong med nye sjansar. Det er vanskeleg å vinna to år på rad, men det er mogeleg. Men då må me slutta å sjå bakover og heller retta blikket framover, slår Eirik Bakke fast.

– Kva er årets Brann-lag sin styrke?

– Styrken er det store potensialet. Me arbeider med å få alt dette ut som lag. Me har ei utrueleg løpskraft, mykje individuelt gode spelarar og ein utrueleg arbeidsmoral, legg Eirik ut og meiner laget er styrkt i forhold til i fjor.

– Brann har fått ein litt rufsete start på sesongen. Kvifor? Kva må gjerast?

– Spelemessig er me like gode som i fjor. Då starta me med ein god flyt, og marginane gjekk vår veg. Eg trur det vil jamna seg ut. Me har tru på det me gjer. Om me taper nokre poeng no i starten, så har me eit lag og ein stall som godt kan vinna mange kampar på rad, seier Bakke. Resepten hans er først og fremst hardt arbeid.

Unngå panikken

Han er litt småbekymra over at publikum kan la panikken breia seg i ein by som Bergen – der det er kort veg både til den store begeistringa og den djupe pessimismen.

– Etter tre kampar og berre to poeng bak leiarlaga er det altfor tidleg å verta nedtrykt. – Det er viktig at me som spelarar ikkje let oss hissa opp, men heldt fram med hardt arbeid. Han legg ikkje skjul på at han var litt skuffa over piping frå publikum etter kampen mot Strømsgodset. – Piping er greitt nok om innsatsen er laber. Men me ville verkeleg vinna den kampen. Då er det viktig at publikum backar oss opp og gjev oss støtte. Piping er ikkje akkurat det, påminner han.

– I fjor vann me 3–1 mot Strømsgodset etter ein sjansestatistikk som viste 6–3. I år var sjansestatistikken 9–3, men likevel vart det uavgjort. Slike kampar kjem alltid. Men store forventningar kan verta øydeleggjande dersom dei vert snudd til negativitet, meiner Eirik Bakke.

– Dei store forventningane må me leva med. Men det er viktig at ikkje desse forventningane vert snudd til misnøye om det buttar litt. – Så lenge me viser innsats, glød, trøkk og går for sigeren, er det viktig at publikum står samla bak oss, seier Bakke og påpeikar at det ikkje fungerer positivt når det vert ropt på spelarar som ikkje er på bana.

– Ta oss på innsats!

– Ta oss på innsats! Manglar den, er det greitt å pipa. Men eg veit litt om kor ”enkelt” det er å sitja på tribunen og vita alt om korleis ting burde vore gjort – då ser det så enkelt ut. Det er ikkje like enkelt ute på bana.

– Men me spelarane må verta flinkare til å takka for støtta etter kampen, meiner Eirik,

som ikkje legg skjul på at han har forventningar til at publikum står att etter kampen.

– Det er også eit problem at media hausar ekstra opp når det går bra og like eins overdriv det negative. Så hengjer folk seg på dette. Han synest også det vert for mange tullesaker av at media hengjer rundt spelarane kvar einaste dag. – Dermed skaper dei interesse også over alt mogeleg som ikkje har med fotballen å gjera, for eksempel kva du lagar til middag. Slikt vert det for mykje lapskaus av, synest han, og er også litt frustrert over at somme media køyrer ei negativ line. – Dei kuttar akkurat det dei vil ha og tek det ofte ut av sin samanheng for å skapa overskrifter.

Me må tilbake til fjoråret: – Det var heilt spesielt å vera med å vinna serien i Bergen. Eg trur ikkje det hadde vore det same nokon annan stad, seier Eirik Bakke og synest det er moro å oppleva den utrueleg store interessa rundt Tippeligaen no om dagen.

Tel berre førsteplassar

Bakke trur at gullet som kom ”hem” var endå meir spesielt for folk i Bergen enn for spelarane. Men han let det ikkje vera tvil om at han set fjorårets triumf høgt: – Det er alltid moro vinna noko. Førsteplassen er det einaste som tel. Eg trur berre det er i Noreg ein snakkar om gull, sølv og bronse. I andre ligaer reknar ein berre med vinnaren, påpeikar han.

– Sett utanfrå er semifinalespel i Champions League (2001) for Leeds mot Valencia kanskje det største du har opplevd. Korleis opplevde du dette i forhold til å verta seriemeister med Brann?

– Det er vanskeleg å setja slike opplevingar opp mot kvarandre. Eg synest også det

er stort å ha fått vore med på eit EM-sluttspel og ha fått spela fast på øvste nivå i Premier League. Eg reknar det siste som like gjevt som å spela i Champions League.

Men det er ikkje berre storkampane som Eirik Bakke har sterke minne knytt til: – Eg hugsar godt aller første kampen i Leeds – mot Newcastle. Det var spesielt. Første sesongen vart eg også tomålsscorar i to kampar [Leeds–Port Vale 2–0, 13. desember 1999 og Leeds– Galatasaray 2–2 , 20. april 2000, semifinale i UEFA-cupen]. Desse kampane hugsar eg godt, fortel Eirik og tenkjer også tilbake på EM i 2000 – ikkje minst Noregs opningskamp mot Spania – som eit godt minne.

Spenning og samhald

– **Kva er det som er så fascinerande med fotball?**

– Det er først og fremst spenninga! Dessutan skaper fotballen eit heilt spesielt samhald – mellom oss spelarar og mellom supporterane. Me står saman i både gode og mindre gode stunder. Det gir eit kollektivt løft, seier Eirik som sjølv også ser mykje fotball på TV og forstår godt supporterane sitt engasjement.

– **Kva vil du leggja mest vekt på i kapteinsrolla?**

– Fokuset på kapteinen er overdrive, meiner Bakke. – Eg er ein av laget, men vil gjerne gå føre med eit godt eksempel. Men under kamp – med så mange gode og erfarne spelarar – er me på sett og vis mange kapteinar. Eg legg ikkje meir press på meg som kaptein enn eg elles ville gjort – kanskje er det ein fordel, tenkjer han høgt og ynskjer ikkje å leggja så stor vekt på at han er så annleis enn Martin. – Martin let heller ikkje kapteinsrolla leggja ekstra press på seg.

Ingen må likevel tru at Eirik ikkje veit kva han har å gjera. – Eg stiller krav til meg sjølv om at eg skal gjera mitt beste, stå på og jobba hardt. Det er aller viktigaste. Om ein då i blant bommar på ein pasning, lyt det heller akseptertast. Men jobbar alle hardt, gjev det resultat.

– **Somme supporterar seier at dei had-**

de ein kaptein som måtte sona eit par kampars karantene pr sesong pga kjeftbruk; no har Brann ein kaptein som kanskje må sona like ofte – men pga saftige taklingar.

Eirik tek poenget. – Framstillinga av Martin sin kjeftbruk var litt overdriven, synest han. – Det kunne sjå verre ut enn det var.

Spelestil litt på grensa

– **Somme påstår at du har lett for å samanlikna med England når dommaren trekkjer opp det gule kortet – at ei tilsvarende takling ikkje ville gjeve gult kort i England. Kommentar?**

– Lista for gule kort ligg nok litt lågare i Noreg enn i England. Men legg merke til at eg sjeldan får raude kort. Eg kan nok liggja litt på grensa i spelestilen min. Eg prøver å halda meg i skinnet. Særleg lyt eg passa meg når eg vert sliten – då er eg mest utsett for å koma litt seint inn i taklingane.

Fakta: Eirik Bakke

***Fødd:** 13. september 1977.*

***Status:** Gift; ein son og ei dotter.*

***Til Brann:** 31. august 2006 – pr. 26. april 34 kampar og 2 mål.*

***Kontrakt:** Ut 2008 (og snart litt lenger?)*

***Tidl. klubbar:** Sogndal (1993–99 – 99 kampar og 18 mål), Leeds (1999–06 – 167 kampar og 21 mål), Aston Villa (utlån 2005–06 – 14 kampar).*

***Landskampar:** 70 kampar og 15 mål på aldersbestemte lag; 27 A-landslagskampar (inkl. EM-sluttspel)*

***Merittar:** Seriegull med Brann 2007; semifinale i Meisterligaen (2001) og UEFA-cupen (2000) og (2; EM-sluttspel 2000; 3. , 4. og 5. plass i Premier League med Leeds 1999–2002.*

– **Kor stort problem er den dårlege matta på Stadion? Ynskjer du kunst- eller naturgras på Stadion?**

Eirik vil ikkje gje stadionmatta noko skuld for Branns startvanskar. – Vårsesongen i Noreg er slik.

Men i spørsmålet om kunst- eller naturgras, avslører han seg som ein svoren naturgrasentusiast. – Toppfotball skal spelast på gras – slik det og vert gjort i resten av Europa. Ikkje minst med den sesongen me har i Noreg – frå mars til november. Kunstgras tek bort litt av sjarmen med fotballen, ja, er rett og slett ikkje heilt det same, synest han.

At gode grasbyar som Drammen og Skien har lagt kunstgras, synest han er ein skremmande tendens. Eit anna poeng er at når hovudbana får kunstgras og ei rekkje ulike lag slepp til der, så vert det eksklusive borte. – Det skal vera eit mål å strekkja seg etter å få spela på Brann stadion, meiner han.

Eirik Bakke har hatt sin del av skader gjennom fotballkarrieren. Siste del av Englandsopphaldet var sterkt merkt av skader. At karen ikkje har fleire A-landslagskampar, handlar også mykje om skader.

Brann-tålmod ved skadar

– **Du har tidlegare berømma Brann fortålmod med å byggja spelarar opp att etter skade. I lys av Opdal-situasjonen: Er Brann tålmodig nok med skadde spelarar?**

– Ja, Brann er den beste klubben eg har vore i når det gjeld tålmod. Keepersituasjonen er litt annleis, Håkon er ekstremt viktig for klubben. Elles må me spelarar vera trena til å tåla smerter, så lenge me ikkje vert verre av det. For Håkon er det ikkje noko problem om han står over nokon dagars trening. Det kan vera verre for han at han over lang tid ikkje har fått trena så regelmessig som han ynskjer og er vant med.

Eirik slår fast at Håkon er den beste keeperen i Noreg. – Difor er han også sjølvskriven på landslaget. Me bryr oss ikkje om kva andre skriv, men har tru på Håkon og backar han opp.

– **At du har lukkast som fotballspelar – kor mykje handla om talent og kor mykje**

om trening?

– Eg arva fotballinteressa etter far min og har alltid lika fotball og sett denne interessa først. Eg er ikkje nokon treningsnarkoman, men har heile livet drive mykje leikaktig fotball. Men det er lysten som har vore drivkrafta når eg har brukt så mykje tid på fotballen.

– Eg veit ikkje korleis det ville vore med ein annan oppvekst enn den eg hadde. Dei allsidige aktivitetane med mykje fotball, men kombinert med andre idrettar som langrenn, var viktig for meg. I dag har dei som veks opp langt fleire alternativ på fritida og mykje betre treningsforhold

Ga bort bryllaupsgåvene

– **Tenkjer du ofte over at du som kjent toppidrettsutøver er eit førebilete?**

– Dette er ikkje noko som eg går rundt og tenkjer på – det er meir nok som ligg i ryggmargen. I kvardagen handlar det om å leva normalt etter dei normene som eg er opplært i og ikkje gjera meg så spesiell.

– **Då du gifta deg for snart to år sidan, vart det kjent at du og kona di i staden for gåver, ynskte ein donasjon til Støtteforeninga for kreftsjuke born. Kva var det som fekk dykk til å gjera dette?**

– Det var for så vidt noko me hadde tenkt på lenge. Me hadde ein så fin dag, og det verka meiningslaust at folk skulle gje oss gåver i tillegg. Då kunne det heller gå til noko som var viktig. Me trong ikkje gåver. Når det vart akkurat dette formålet – kreftsjuke born, handla det både om at me kjenner nokon av folka i Sogndal som er engasjerte i saka, og me tenkte på kor mange frivillige som står på og jobbar og stiller opp. I tillegg kjem det at med born sjølve kunne me setja oss inn i kor frykteleg det er å sjå på når borna er sjuke. Då var det godt å kunna bidra.

– **Dagbladet har siterer deg på at det har kome noko godt ut av at du vart dømd for promillekøyring i 2003. Kan du utdjupa det?**

– Generelt kan ein læra av alle erfaringar. Den perioden i livet var eg på feil veg. Det var ein forferdeleg ting eg gjorde – heldigvis skjedde det ikkje noko meir alvorleg. At

eg vart teken, vart ein vekkjar for meg. Eg lærde av denne feilen og sa til meg sjølv: Aldri meir!

Utruleg entusiasme

– **Kva er ditt inntrykk av Bergen som fotballby?**

– Her er ein utruleg entusiasme i Bergen. Ingen andre byar i Noreg har det så ekstremt. Det er flott med dette store engasjementet, for det fører til at Stadion er omtrent full under kvar kamp. At folk er så opptekne av Brann, merkar eg på at eg vert gjenkjent overalt i byen, fortel Eirik Bakke og klagar ikkje. – Sjølsagt kan det vera både positive og negative sider ved det store fokuset. Allerkjekkaste er det når det går godt. Men eg har møtt masse positive og hyggelege folk i Bergen.

Eirik Bakke er også glad for den store støtta frå brannsupporterane. – Det set også krav til oss. Men somme er utålmodige

Mons om Eirik Bakke:

”Eg har store forhåpningar og forventningar til Eirik. Sidan han er utnemnt til kaptein, kviler det eit ekstra ansvar på han. Han har spela godt i heimekampane, men har uheldigvis vore nøydd til å gå ut med skade eller sjukdom i dei to første borte-kampane. Han har hatt ein god treningsvinter og stort sett vore skadefri. Med sin spelestil kan han vera litt utsett for skadar, men me håpar han unngår det. Eirik er ein krigar, og det skal han få vera hos oss. Med sin innstilling går han føre som eit godt førebilete. Eirik har både rutine og internasjonal erfaring som me ynskjer han skal få bruka i Brann.”

og har kanskje blitt litt bortskjemde etter fjorårssesongen, undrar han og tenkjer på dei som peip etter Strømsgodset-kampen. – Fansen i England var betre når me sleit, hugsar han, men legg til at supporterane er generelt bra i Bergen.

Under sjølve kampen stengjer han av, slik at han høyrer ikkje orda som vert sunge, men merkar godt lyden og trøkket frå tribunen. – Og ”Nystemten” ved kampstart gjer Bergen og Brann til noko spesielt. Det er noko som manglar når den ikkje vert sunge –med forsongar – før kampen. Dette må me få tilbake til neste sesong. Songen verkar også inn på bortelaget, meiner Brann-kapteinen.

Resultat av cupfinalen?

– **Kva seier sogndølane om at du er Brann-spelar?**

– Folk flest i Sogndal skjønar det, sjølv om det tradisjonelt har vore ein del rivalisering mellom Sogndal og Brann. Det er snakk om to ulike verder når Sogndal no spelar i første divisjon.

– **Har far din fortald mykje om cupfinalen mot Brann i 1976?**

– Ikkje berre far min, men også svigerfar min spela denne kampen og har fortald mykje. Sjølv om Sogndal tapte, var det stort for laget og bygda å vera i cupfinalen.

Eirik er fødd akkurat litt for lenge etter cupfinalen [10,5 månader] til at han kan seiast å vera eit direkte resultat. – Ein kan jo ikkje akkurat snakka om gledesrus heller, sidan Sogndal tapte, smiler han.

– **Kva Brann-song er din favoritt?**

”Stao no pao” prøver han seg med eit smil, men hentar seg raskt inn og fortel at favoritten er songen om lagets 12. mann.

At Sogndal har ein spesiell plass hos han, skjuler han likevel ikkje. Sjølv om det ikkje er aktuelt akkurat no, har Eirik Bakke god lyst til ein gong i framtida å vera med å hjelpa Sogndal tilbake til gamle høgder. Men til så lenge er det Brann som tel...

Åshild Samnøy

Foto: Rune Nilsen

Nasjonalt innbrottsforsøk

Fredag 5. oktober: Club Brügge-Brann 1–2

Brann er vidare i Europa. Vi har kvalifisert oss for gruppespelet i UEFA-cupen. Vi har slått belgiske Club Brügge på bortebane.

Thorstein Helstad og Robbie Winters har utført eit lite mirakel mot eitt av Europas beste heimelag. Vi følgde kampen på fjernsyn kvel- den før, og førsteomgangen er noko av det beste vi har sett av Brann i år. Sannsynlegvis er prestasjonen større enn den som RBK/NFF stod for då dei slo Milan på bortebane i Champions League. For dei som enno ikkje har fått det med seg etter alle desse åra: Milan den gon- gen var eit lag som var nede i ein bølgedal. Årgangen RBK/NFF slo var ein mellomårgang.

Eg kjem heim frå jobb dagen etter bragda. Hengjer opp kleda i gangen og går inn i stova. Diego kjem inn frå kjøkenet og gir meg eit glas raudvin. Han er blitt reine hushjelpe. Det einaste som manglar er eit forklær rundt livet og at han møter meg i inngangspartiet og tek imot veska og hengjer opp jakka mi. No skulle latinokompisane hans ha sett han, der han steller rundt på kjøkenet til eg kjem heim.

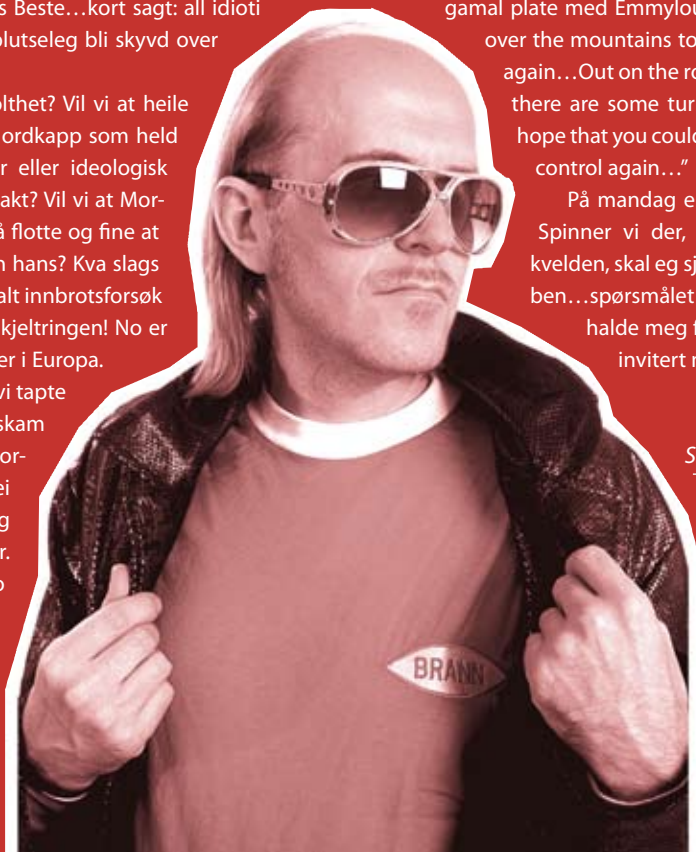
– Set deg ned, Jeremias.

Eg tek imot vinen og set meg ned i godstolen. Det einaste som manglar for å gjere dette perfekt no er...nettopp...han finner fram helgeavisene til meg...

– Sjå her. Start ut med Dagbla, er du snill. Du er heilt nøydd til å lese Morten Pedersen sin kommentar.

Eg blar fram til psykopatblikket mellom dei lyse krøllene. Startar å lese. Eitervart som eg les blir det klart for meg kvifor Diego ville ha meg ned i ein stol med eit glas raudvin til når eg skulle lese det. Ikkje på grunn av kosen sin del, men fordi eg må ha noko beroligan- de. Kommentaren, holdt i den typiske sjølvrettvistpompøse tonen med smått usamanhengande retoriske grep, greier nesten påføre meg slag. For kva er dette? Kva er det denne Brann-hataren prøver å oppnå? For her står det setning på setning, ord på ord, om Brann som: Nasjonens Stolthet, De Nye Nasjonale Kjæledeggene, Betyd- ningen For Landslaget, Norsk Fotballs Beste...kort sagt: all idioti som er blitt RBK/NFF til del skal no plutseleg bli skyvd over på Brann.

Vil vi dette? Vil vi vere Noregs Stolthet? Vil vi at heile fotballelflokken frå Lindesnes til Nordkapp som held med eit lag, utan tanke på kjensler eller ideologisk grunnlag, brått skal kle seg i branndrakt? Vil vi at Mor- ten Pedersen brått skal synest vi er så flotte og fine at vi fortener skryt frå den sløve pennen hans? Kva slags tilnærming er dette? Kva slags nasjonalt innbrottsforsøk er det han prøver seg på? Tjuven og kjeltringen! No er vi brått gode nok for han. Når vi vinner i Europa. Pennen hans let heilt annleis etter at vi tapte på heimebane for Brügge. Då førte vi skam over det som vi no er stoltheten til. Mor- ten Pedersen, og alle rundt om i dei nasjonale foraene, oppfører seg i dag som dei tjuvane og kjeltringane dei er. Dei prøver å sole seg i glansen av noko som er vårt. Dei prøver å sole seg i blusset som skiner frå Sportsklub- ben Brann og Brann Stadion.

Stig Elvis Furset

PS. Dette er ein "lost tape" frå *Den raude veg- gen* og er å rekna som eit bonusspor for den 12. manns lesarar. DS

Vi skal vise han, og alle andre rundt omkring i det fordømte No- regs land, at vi ikkje vinner i Europa for deira skuld. Vi vinner ikkje i Europa for å hjelpe RBK. Vi vinner ikkje i Europa for å yte hjelp til NFF. Vi vinner ikkje i Europa for å gjere Morten Pedersen forpult stolt. Vi vinner ikkje i Europa for å ivareta norsk fotballs beste. Vi vinner ikkje i Europa på forpult trøndervis. Vi vinner ikkje i Europa for å få klapp på skuldra i tabloidane. Vi vinner ikkje i Europa for det norske flagget. Vi vinner ikkje i Europa for vikinghjelmene.

– Hald oss utanfor!

For vi vinner i Europa for vår eigen del. Vi vinner i Europa for Sportsklubben Brann. Vi vinner i Europa for Bataljonen! Vi vinner i Europa for Bataljonen Øst. Vi vinner i Europa for Avdeling Vest. Vi vin- ner i Europa for Barten. Vi vinner i Europa for Felt Z. Vi vinner i Europa for Brann Stadion. Vi vinner i Europa for Nymark. Vi vinner i Europa for Laksevåg. Vi vinner i Europa for Nordnes. Vi vinner i Europa for Loddefjord Torg. Vi vinner i Europa for Sotra. Vi vinner i Europa for Husnes. Vi vinner i Europa for Odda. Vi vinner i Europa for Hordaland. Vi vinner i Europa for Geddi. Vi vinner i Europa for Geir Hasund. Vi vinner i Europa for vårt eige bluss. Vi vinner i Europa kun for vår ei- gen del. Vi vinner i Europa kun for våre eigne "stolte øyeblikk". Vi dri- ter den lengste marsjen i kva nasjonen måtte meine og tru om våre europaferder!

– Høyrrer dåke? Høyrrer du Morten Pedersen? De kan slutte å bry dykk! Innbrottsforsøket er oppdaga! Og de skal ikkje få stele sjela vår! Vi kjem til å oppdage kvart simple forsøk på dette! Og de skal vite at hemnen mot dei som prøver seg skal bli vond! Vi kjem til å dele hjernehalvdelane på dei frå kvarandre og grave den eine delen ned på Ullevaal og den andre på Lerkendal! Ligg unna Sportsklubben Brann! For det er klubben vår! Og vi skal ikkje fylle klubben vår med dei forpulte løgnene dykkar! Det er vår drakt! Det er våre hjarter som ligg i logoen! Og dei skal ikkje slå i nasjonal forpult flimbertakt!

– Jeremias! Her! Ta deg eit glas til. Roe seg ned...

Eg tek imot. Diego går bort til stereoanlegget, set på ei gamal plate med Emmylou Harris ... "Just like the sun over the mountains top, you know I always come again... Out on the road that lies before me now, there are some turns where I will spin, I only hope that you could hold me now, till I can gain control again..."

På mandag er det heimekamp mot Lyn. Spinner vi der, og ikkje kjem vidare den kvelden, skal eg sjølsagt halde fast ved klub- ben...spørsmålet er om eg får andre ting å halde meg fast i også. For Lisa Mari har invitert meg til Drammen...

Vil spille Brann 2 opp

[d12m følger Brann 2]

Daniel Kalstad (18) fra Bønes er en av ungguttene som i år skal være med å spille Brann 2 tilbake i andredivisjon. Spil- leren som stort sett bare har spilt som angriper – fra midt- banen og framover, er dette året "omskolert" til back.

– I samtale med trener Helge Nilsen har vi blitt enige om at det er min rolle, forteller unggutten, som synes det er spennende å bli kjent med spillet fra en ny posisjon. – Jeg trener på å ligge i leddet, lese når jeg skal støte og falle av og på det å holde linjen. Siden jeg er løpssterk, er det viktig at jeg er med framover, og et av mine utviklingsmål er å legge gode innlegg fra kanten. Så langt har jeg bare gode erfaringer med min nye rolle. Men jeg trenger rutine, og det er viktig

Daniel Kalstad fikk seg en solid smell i kampen mot Djerv. Men det stoppet ikke unggutten. Foto: Per Arne Flatberg

å ha tro på det jeg gjør, sier Daniel og fortel- ler hvordan han nå også ser kamper på TV på en annen måte: – Jeg kan se storkamper og være fascinert av det Ronaldo gjør, men like- vel er det backen jeg fokuserer mest på.

Hurtighet i hundre

Vi utfordrer unggutten på hva som er hans sterke sider som spiller, og han nevner det å være førsteforsvarer, hurtighet og at han gir 100 prosent uansett. Det siste demonstrerer han med en solid bandasje etter en kraftig hodeduell når Brann 2 sesongåpner mot Djerv. Vi møter ham like etter kampen: – Jeg var sikker på at jeg skulle nå ballen, smiler han, og legger til at etter en kamp skal det kjennes at en har vært i ilden. Han gleder seg over tre poeng, men er ikke fornøyd med sitt eget spill denne kvelden – for anledningen i en kontroll, siden Bjørn Dahl spilte på back- plassen.

Veien til andre

21/4	Brann 2 – Djerv	4–0
28/4	Brann 2 – Hovding	3–2
5/5	Follese – Brann 2	0–4

Drømmen er en A-lagskontrakt for Daniel Kalstad, og han han trener mellom 20 og 26 timer for å nå det målet.

Treningsnarkoman

Talentet omtaler seg selv som treningsnar- koman og elsker å holde på med fotball.

– Jeg er med på åtte fellestreninger for- delt på fem dager i uken. De dagene jeg bare har en fellestrening, legger jeg også inn en egentrening, forteller han og anslår at han ukentlig trener mellom 20 og 26 timer. Der- med blir det ikke mye fritid for unggutten fra Bønes som går tredje året på fotballgym- naset på Danielsen, er russ til våren og har kjæreste. Daniel har spilt på alderbestemte lag i Brann siden han var lilleputt og debu- terte på Brann 2 som 15-åring. Etter Brann 2 rykket ned fra andredivisjon høsten 2006, og det en tid ikke ble satset på andrelaget, trente han også litt med Norheimsund og Varegg. – Men jeg hørte at det skulle bli en ny satsing rundt Brann 2 og var nysgjerrig på hva som skjedde i klubben her. Derfor ble jeg værende, forteller han.

Støtteapparat på heltid

Nå er han veldig fornøyd med trener og fy- sioterapeut på heltid rundt utviklingslaget. – Jeg får gode råd og gode tilbakemeldinger. Jeg er også nysgjerrig på hva som vil skje videre rundt denne satsingen hos Brann. Særlig håper han at det snart blir gjort noe rundt kontrakter – de fleste av ungguttene på Brann 2 står nemlig uten kontrakt. Med en god del utgifter til bil og bensin i forbin- delse med fotballen, har økonomien også litt å bety litt for ungguttene. Daniels drøm er å bli god nok til å få A-lagskontrakt med Brann. Han har faktisk allerede debutert. I fjor høst kom han innpå for Brann i en tre- ningskamp mot Os. – Jeg fikk målgivende med min første ballberøring. Jeg sendte bal- len videre til Robbie Winters, som scoret. Jeg glemmer det aldri, forteller han.

Åshild Samnøy

Slik skal Brann egenprodusere spillere

– Fem år fram i tid – fra 2013 – håper vi at Branns utviklingsavdeling kan forsyne A-lagstroppen med en ny spiller årlig. Vi ønsker også at denne spilleren skal ha et slikt nivå at han etter hvert blir førstelagsspiller. Det er Branns ferske utviklingssjef, Odd Einar Fossum, som slik konkretiserer hovedmålsettingen for satsingen.

Når Brann satser på utviklingsavdelingen, er klubbens langsiktige mål å egenprodusere flere tippeligaspillere – på øverste hylle. Dette er både et ønske fra klubben og en nødvendighet for å oppfylle framtidige lisenskrav om flere egenutviklede spillere. I tillegg vil det fort være god økonomi å utvikle egne spillere framfor å kjøpe dyrt.

– Vi ønsker å gjøre utviklingsavdelingen i Brann så attraktiv at unge talenter i Bergen og omland velger å komme til Brann tidligere enn før. Et par år fram i tid ønsker vi å få dem til oss allerede fra 14–15-årsalderen. Slik konkretiserer Fossum hvordan hovedmålsettingen skal nås. Men han understreker at det vil ta noen år før resultatene sees.

Flere på heltid

Så langt har Branns utviklingsarbeid først og fremst handlet om at det er ansatt flere folk; ny sjef, to nye trenere og en fysioterapeut. Fossum sitter med hovedansvaret og er sportslig leder. Bjørn Erik Brandt, som har vært i klubben noen år, har administrativt ansvar og tar seg av påmeldinger og overganger. Helge Nilsen er nyan-satt på heltid for å trene 3. divisjonslaget (Brann 2) og juniorene, samt å lede Brann 2 i kamp. Kenneth Johannesen, som i fjor trente tredjedivisjonslaget, er nå assistent og har dessuten kampansvar for juniorene. Rune Soltvedt er nyan-satt trener for guttelagene og har kampansvar for Gutter 1. Fysioterapeut Yngve Myhre har helseansvar for alle lagene.

Spille på et høyt nivå

– De unge talentene skal få et best mulig trenings- og kamptilbud. Derfor skal de beste spillerne i hver aldersklasse få spille på et høyere nivå. I stedet for at de beste guttespillerne blir kretsmeistere for guttelag, skal de få spille junior elite. De beste juniorspillerne bør spille i seniorklubber. De som spiller for Brann 2, vil regelmessig spille og trene med A-lagsspillere. På denne måten optimaliseres både trenings- og kamparenaene for alle spillerne, forklarer Fossum.

Allerede neste år skal det også settes inn mer ressurser mot smågutter og lillegutter, blant annet for å styrke kvalitet og innhold på treningene.

Bedre treningsforhold

Ikke bare er det ansatt flere personer i for å arbeide med de unge talentene. Treningsforholdene er også kraftig forbedret ved de nye banene på Nymark. Klubben tilbyr nå to kunstgressbaner og to bra grasfelt. – Det skjer noe med treningshverdagen når anleggssituasjonen forbedres, mener Fossum.

Fossum opplever ikke at klubbene i regionen legger hindringer i veien for Branns satsing. – Alle ønsker at Brann skal lykkes med dette og at dette er riktig satsing. Vi kommer til å lykkes, om vi ikke dummer oss kraftig ut, mener han.

– I løpet av året vil Brann tilby amatørkontrakt til spillerne i på Brann 2 som de ønsker å ha med videre. Amatørkontrakt innebærer at de får dekket utgifter til utstyr og transport, men ingen lønn. Når Brann henter inn landslagsaktuelle spillere som må flytte, får disse derimot en proffkontrakt. Det innebærer også en kompensasjon til klubbene de kommer fra, sier Fossum.

Stjerner i sikte

Blant mulige kommende stjerner snakker Fossum med glød om unge og talentfulle Anders Nes (15) fr Rosendal – landslagsspiller på G16 – som kommer til Brann fra sommeren. Kanskje vil han allerede dette året få delta på A-lagstreninger? En annen av samme type er Eivind Daniel Røed (16) fra Eid. Han teller på knappene og kan bli Brann-aktuell snart. Vi håper på flere slike i framtiden og har tro på at disse når tippeliganivået etter hvert, sier utviklingssjefen.

Kjetil Knudsen fungerer som brobygger mellom utviklingsavdelingen og A-laget. Og Fossum håper på at Mons vil våge å kaste de unge innpå etter hvert. – Men det er ikke noen god periode for slikt når det butter for A-laget. Det er mye lettere når det går godt. Da vil de unge spillerne som får prøve seg, kunne ta med seg den gode opplevelsen.

For Fossum er det et paradoks at Branns største talenter fra nærområdet nå kommer fra Rosendal og Eikanger (Mathias Møvik). – I Bergen fødes det årlig 15–1600 gutter. Vi vet at mange av disse spiller fotball. Men ikke mange har endt opp i Brann. Det er en kjent sak at det kan være forskjell på årgangene. Det kommer flere gode spillere i årene framover. Men Brann må bli flinkere til å fange dem opp tidligere, da kan det også skapes gode spillere fra Bergensområdet, tror Fossum.

Opprykk for Brann 2

– Denne sesongen er målet vårt at Brann 2 skal rykke opp i andredivisjon. Det vil gi et bedre kamptilbud både for A-lagsspillerne og de unge. Men med den troppen vi disponerer i dag, er vi helt avhengige av A-lagsspillere for å makte opprykk, erkjenner Fossum.

Han innser derfor at det blir en utfordring med alle kampene Brann 2 skal spille i perioden det er tippeligapause i sommer. – Vi ser også for oss at færre A-lagsspillere er tilgjengelige i perioden Brann skal spille kvalifisering for Champions League, sier han.

Klubbene i andredivisjon har vært svært misfornøyde med ujevne lag fra eliteseriens andrelag. Derfor er det nå inngått en avtale som innebærer av topplagene må stille med minimum fire og maksimum syv spillere fra 25-mannstroppen til A-laget i andredivisjonskampene. – Selv om avtalen ikke gjelder like bastant i 3. divisjon, vil vi ta hensyn til de andre klubbene og holde en tilsvarende linje, sier Fossum.

Dialekten avslører at Fossum er trønder. Han innrømmer å ha en fortid som "menig" Rosenborg-supporter, men først og fremst av geografiske grunner. I 1995 flyttet han første gang til Bergen, og selv om han ikke har bodd sammenhengende i byen siden, har han blitt glad i natur, folk og fotball i området. – Det er umulig å bo lenge i Bergen uten å få et forhold til Brann, mener han og forteller at han har gått på Stadion og hatt et godt forhold til folk i Brann over mange år. – Det publikum presterer, gjør Brann Stadion helt spesiell. På Lerkendal har en bare tilsvarende under storkamper i Champions League, mener han og lever godt som konvertert Brann-supporter.

Åshild Samnøy

Foto: Per Wie

Brannns allsidige ”medisinmann”

Ola Jøsendal er medisinsk ansvarleg i Brann og har tilført mykje kompetanse frå friidretten.

Ingen som har følgd godt med Brann dei siste åra, vil la vera å nemna det medisinske teamet som viktige suksessfaktorar. Oddingen Ola Jøsendal (47) kombinerer medisinsk og treningsfagleg kompetanse på ein spennande og lukkeleg måte for klubben. d12m har møtt Brannns allsidige ”medisinmann” som er tilsett i 50 prosent stilling.

– **Korleis gjekk det til at du byrja i Brann?**

– Kjell Tore Solvang og Mons [Ivar Mjelde] spurde om eg kunne dela erfaringar mine som friidrettstrenerar med trenarteamet i Brann. Medan eg var på Stadion, vart eg

spurd om å ta ein kikk på to spelarar der dei hadde streva litt med å finna ut av skaden deira. Så var eg heldig med diagnosen. Derifrå balla det på seg og eg vart spurt om å ta på meg å vera teamleiar for Brannns medisinske team.

Løftar fram andre

Når Ola Jøsendal lågmælt fortel om korleis han hausten 2005 fann ut av skadeproblema til Christian Kalvenes og Trond Fredrik Ludvigsen, lever han opp til ryktet sitt om at han ikkje akkurat er kjent for sjølvskryt. Han er også oppteken av å løfta fram dei gode medarbeidarane han har – anten på heiltid eller i delstillingar: Fysioterapeut Endre Digranes, massør Bjørn Rune Skråmestø, manuellterapeut Jan Erik Endresen, ortoped Atle Kjeldsen, lege Ove Austgulen, osteopat Joachim Kaufmann og ortopedisk spesialist

Knut Fjeldsgaard.

– Utetter er det eg som er biletet på helseteamet i Brann, men 95 prosent arbeidet er det dei andre som gjer. Eg får berre den positive merksemda for det dei gjer, vil han gjerne understreka.

Det medisinske støtteapparatet i Brann har fått mykje skryt dei siste åra. Jøsendal understrekar at klubben først og fremst har tilført mykje meir ressursar og dermed satsa på dette feltet. Han framhevar også at Jan Erik Endresen allereie var i klubben og var ein viktig støttespelar då han tok over. Så har dei bygd opp eit breitt team og gradvis utvikla nye rutinar.

Fiffige oppdateringar

– Me har laga oss eit fiffig system for daglege oppdateringar av alle i teamet – via data. Dessutan har me meir system på kven som

er behandlingsansvarleg for kvar spelar og er generelt tydeleg på fordeling av ansvar, fortel Jøsendal.

– Det som er fantastisk med denne rolla i Brann er at alt helsepersonell me kontaktar, er så engasjerte. Folk stiller opp – i lunsjpause eller på fritida, anten det er på Haukeland, på Haraldsplass, hos Bergen Legevakt, Bergen Røntgeninstitutt eller Capio Røntgen. Folk stiller verkeleg opp i helsevesenet, rosar Brann-legen. Og han understrekar at dette ikkje berre gjeld overfor brannspelarane, men også når han treng hjelp for pasientane i sin andre jobb i rusomsorga.

Jøsendal har over 20 års erfaring som friidrettstrener. Denne kompetansen er ein viktig del av hans Brann-engasjement. Han tek seg nemleg ikkje berre av skadde spelarar, men har også ei rolle som fysisk trener inn mot A-laget. I godt samarbeid med Patrik Hansson legg Jøsendal mykje av premissane for den fysiske treninga, og han rosar Mons sin involverande stil som ynskjer å dra nytte av folk sin kompetanse.

Radikalt betra treningskultur

Brann-legen erkjenner at før trena ofte fotballspelarar mindre enn individuelle toppidrettsutøvarar. – Men slik er det ikkje lenger, slår Jøsendal fast. Han vedgår at det har vore ein tradisjon for at fotballspelarar tek mindre individuelt ansvar for treninga enn utøvarar i individuelle idrettar. – Men treningskulturen i Brann har endra seg radikalt til det positive. Dagens brannspelarar treng ikkje barnevakt. Dei veit at dersom dei ikkje er på hogget heile tida, vert dei utkonkurrert, poengterer han.

– **Du har sagt at det kan vera eit problem at spelarane gjer seg ut for å vera betre enn dei er fordi dei så gjerne vil spela. Kva metodar har du for å avsløra dei?**

– Spelarane skal ynskja å spela for einkvar pris. Me treng kanskje likevel eit kvassare blikk på spelarar som Eirik Bakke. For å finna ut om kvar spelar er frisk nok til å spela, brukar me ulike testar sett i system. Me sjekkar puls og belastning – og samanlikar med verdiar me har registrert på dei som friske. Når ein spelar friskmelder seg sjølv, sjekkar me opp og set dei på sykkelen, forklarar Jøsendal og innrømmer at det likevel hender dei vert lurt: – Men då kosar me oss litt over at dei greidde lura oss, smiler han.

Nyleg har det vore fokus på Håkon sine kneproben, og media spekulerer i om brannkeeperen har spela meir enn han burde. Men Jøsendal avviser tvert at hans medisinske kompetanse vert sett til sides dersom ein nøkkelspelar er skadd: – Det er kjekt med den måten Mons dreg inn ulik ekspertise. Han pratar med folk og lyttar til gode argu-

ment, poengterer legen.

Elles understrekar han at situasjonen for Håkon har vore jamn sidan januar. No gjeld det å halda han i gang til tippeligapausen i juni. Ein litt lengre pause er det dei trur skal til for at problemet skal gå over.

Må tåla smerte

Jøsendal er ikkje så redd for om spelarane kjenner litt smerte, så lenge det ikkje forverrar skaden. Han minner om at fotball inneber ein del smerte, for eksempel direkte spark og lårhøner, og det lyt spelarane tåla. – Kor mykje kvar spelar må spela med ska-

me gjev dei varm lunsj.

– **Det er mykje diskusjon om speleunderlaget. Er det slik at kunstgras gjev meir skader? Eller er det skiftinga mellom natur- og kunstgras som er problemet? Er problemet med kunstgras noko som først og fremst sit i hovudet?**

– Det er etter kvart kome mykje dokumentasjon på at det ikkje er ulik skadefrekvens på natur- og kunstgras. Men eit uvant underlag kan vera meir risikofyllt. Uheldige erfaringar [med kunstgras] kan sitja i. Og føler spelarar at dei ikkje beherskar det eine like godt som det andre, kan det gjera dei

– Spelarane skal ynskja å spela for einkvar pris. Me treng kanskje likevel eit kvassare blikk på spelarar som Eirik Bakke.

der, vert ei avveging mellom omsyn til individ og lag, seier han og forklarar at somme skader er slik at ein helst skal vera i aktivitet og kjenna smerta, medan andre er slik at ein skal stoppa heilt opp når det gjer vondt.

Elles er det også slik at spelarar har ulik smerteterskel. – Når dei med høgaste smerteterskel melder frå om noko, veit me at det er alvorleg. Generelt er spelarar på dette nivået ganske tøffe til å tåla mykje, meiner han.

– **Du er kjend for å spesialsy individuelle behandlings- og treningsopplegg for skadde spelarar. Kan du seia litt om korleis du legg dette opp?**

– Dette er spelarar som lever av idretten. Dei veit at ved skade lyt dei auka treningsmengda frå 50 til 100 prosent. Samstundes treng dei alternativ trening som ikkje forverrar skaden, men samstundes opprettheld den fysiske forma. Mi oppgåve er å tilretteleggja aktivitetar og sjå på korleis ein kan tilnærma seg fotballen – også i skadeperioden, fortel Jøsendal som har stadig meir erfaring å ausa frå.

Tran, jern og varm lunsj

– **I fjor sa du at du ville ta nokre grep for å betra kosthaldet hos spelarane. Kva har de gjort?**

– Det er tre ting. Spelarane tek trankapslar morgon og kveld; dei får jerntilskot; og

meir skadeutsette, forklarar Jøsendal som er heilt klar på at Brann har trena altfor lite på kunstgras.

Store skilnader på kunstgras

Elles påpeikar han at det er stor skilnad på kunstgrasbanar: – Dei eldste banane og nokre nyare utan demping i underlaget er altfor harde. Då vert det tøft for beina. Skilnaden mellom nyare kunstgras og gamle typen er like stor som skilnaden mellom gras og asfalt, forklarar han.

– **Kva meiner du om speleunderlaget på Brann Stadion i framtida?**

Jøsendal ser ut som han lurer litt på om han skal gje sitt syn på saka, men trekkjer seg ikkje: – Klimaet her hos oss gjer det vanskeleg å forsvara naturgras dersom me skal ha så lang sesong som NFF ynskjer.

Brann-legen peikar på at spesielt for keepere er det litt tøffare å landa på kunstgras, men meiner litt meir polstring kan løysa det problemet. At kunstgraset gjev meir brannsårplager ser han som ein del av herdinga og meiner det er ikkje meir enn spelarane må tåla. – Før måtte dei plukka grus ut av såra heile tida, samanliknar han.

Ser lyst på midtbanen

– **Skader har gjort Brannns midtbane spesielt sårbar i sesongstarten. Ser du lys i tunnelen?**

Jøsendal sine treningsmetodar har ført til større variasjon i Brannspelarane sin treningskvardag, og slik variasjon fungerer også som mental restitusjon.

– Ja, no er det svært nær at det løsnar for Branns midtbane, lovar han. – Det var litt uheldig at Erik Huseklepp baut foten og at Tijan ikkje var klar til sesongstart. Dermed har det blitt litt meir belastning på dei andre. Men eg er svært optimistisk for sesongen under eitt.

– **Du behandlar mange slags fysiske skader hos spelarane. Kan det førekoma at psykiske påkjenningar knytt til skadeperiodar eller knytt til at dei vert offentleg evaluert meir enn dei fleste?**

– Dersom dei opplever dette som ei belastning, har dei valt feil yrke. Brannspelarar skal elska å vera i fokus,

– **Vanlegvis har legane teieplikt om pasienten sin situasjon. Er alt dette sett til side for fotballspelarar?**

– Me har klare rutinar for dette. Spelarane eig sjølv all informasjon om seg sjølv. Me går berre ut offentleg dersom det er etablert ei felles forståing av at det er greitt, seier Jøsendal og medgir at spelarane kan synast det er greitt å sleppa sjølv å svara på spørsmål om skader og helsesituasjon. Dessutan vil han kunna gje eit meir presist svar enn spelarane.

– **Er det stor skilnad på brannspelarane i kva grad dei vil halda tilbake helseinformasjon?**

– Ingen kommentarar, smiler legen lurt.

– **I tillegg til Brann-jobben er du klinikk-sjef på ein avdeling av Bergensklinikkane**

og arbeider med rusrelaterte skader. Er rus noko problem i toppfotballen?

– Ikkje på spelsida. Det er ikkje mogeleg å prestera på toppnivå og samstundes ha eit rusproblem, slår Jøsendal fast, men erkjenner at situasjonen har vore annleis før, ikkje minst i England.

Snusforbod

– **Mange fotballspelarar snusar. Kva gjer det med prestasjonane?**

– Me har innført snusforbod frå to timar før trening og tre timar før kamp. Det er nemleg registrert stor nedsetjing av prestasjonane under bruk av snus og eit par timar etter bruken, forklarar Jøsendal. Han peikar også på at det kjem fleire og fleire studiar som viser korleis snusbruk aukar skadeverknader som kreft og tannkjøtlidingar.

– **Fotballkulturen på supportersida er tradisjonelt kobla saman med stort alkoholkonsum? Kva tenkjer du om koblinga fotball – alkohol?**

– For ca 95 prosent av nordmenn er alkohol knytt til festlege anledningar. Så lenge alkohol ikkje førekjem på sjølve arenaen, må folk gjera som dei vil. Det kjekkaste er om dei går ut etter kampen og feirar og kosar seg, men så held seg unna alkohol under kampen og er forsiktig før kampen. Me veit etter kvart mykje om samanhengen mellom alkoholbruk og vald eller uhell. Det skulle tilseia måtehald både før og etter kampen

– **Kva tenkjer du om at det vert servert alkohol på Stadion?**

– Klubben burde spandert ein runde med sponsorane og spurt om produktet ville vorte vesentleg forringa om det var alkoholfri servering, seier Jøsendal og synest han må kunna seia såpass.

Råd for lange supporterliv

– **Har du nokre helse råd til supporterane?**

– Den livsgleda og trivselen som ligg i å ha det kjekt saman rundt kampane, er helsefremjande. Men klubben treng kvar supporter så lenge som mogeleg. Litt mindre røyk og litt meir fysisk aktivitet ville difor tent Brann.

– **Kva synest du er det kjekkaste med jobben i Brann?**

– Det må vera fellesskapen – det å lukkast i fellesskap. Me som står rundt klubben har ein marginal del i suksessen, men mange av oss kunne hatt potensiale til å ha vore 100 prosent av forklaringa på fiasko, for eksempel ved at ein av oss sviakta i ein avgjerande augneblink.

– **Du har minst to jobbar, og har seks born – du må ha stor arbeidskapasitet?**

– Først og fremst ei god kone, smiler Ola Jøsendal.

Åshild Samnøy

Foto: Rune Nilsen

Denne gangen har vi spesialdesignet quizen for Branns to erfarne islendirer, Olafur Ørn Bjarnason og Kristjan Ørn Sigurdsson, Olli og Krissy til hverdags og Ørn 1 og Ørn 2 blant supporterne. Heng deg på og se om du kan holde følge med dem i kunnskaper om Brann.

Quiz

1. Krissy innser at dette vet han ikke, men våger seg på et forsiktig tips på 6 mål. Altfor forsiktig denne gang!

2. Her er han mer på kjent mark. 10 spillere, foreslår han. Nesten!

3. Agust Gylfason, Birkir Kristinsson og Bjarni Sigurdsson kommer kvikt. Så foreslår han gamletreneren Teitur og hans bror, Olafur Thordarson. Teitur er altså ikke glemt, men her var han ikke i riktig sammenheng. Likevel bra poengfangst her!

4. Nei. Her er han raskt ute. Dessverre var det feil svar.

5. Som forrige svar viste, må Krissy bare tippe her. Han foreslår gamleklubben sin, KR og tipper 2–0 til Brann hjemme og 1–1 på Island. Dessverre!

6. Han greier "Byen er Bergen og laget er Brann" før det er full stopp. Kanskje det er fordi vi har lokket med ekstrapoeng om han også synger. Det virker tydelig mer avskrekkende enn oppmuntrende. Vi gir han likevel litt uttelling på grunn av hans gode bortforklaring: – Du skjønner at ute på banen har jeg fullt fokus på fotballen, derfor hører jeg ikke hva som synges fra tribunene.

7. At det er et jubileum ute og går, vet Krissy godt. Men datoen våger han seg ikke på: – Jeg har ikke peiling! Innrømmer han.

8. Her spekulerer han både vel og lenge, man må kaste inn håndkleet: – Nei, dette husker jeg ikke. Når han forsøker seg på å tippe at det var mot Lillestrøm, demonstrerer han at han har fokus framover i stedet for bakover – vi møter han nemlig to dager før Brann skal møte nettopp Lillestrøm.

9. Han tror Thorstein er blitt toppscorer bare en gang, nemlig forrige sesong.

10. Krissy melder klart fra at dette vet han ikke, men vi overtaler ham til å regne opp noen han kunne tenke seg å foreslå. Han prøver seg på følgende tre: Å vinne alle kamper; lidenskap; stolthet. Selv om det ikke er treff, må vi gi ett poeng for innstillingen.

1. Hvor mange mål har Krissy/Olli scoret i obligatoriske kamper for Brann? (Poenget er at hver av dem skal vite hvor mange mål den andre har scoret.)

2. Hvor mange islendirer har spilt obligatoriske kamper for Brann?

3. Kan du nevne fem av disse utenom de fire som er i Brann i dag?

4. Har Brann noensinne spilt en obligatorisk kamp mot et islandsk lag?

5. Hvem var motstander, og hva ble resultatene?

6. Hvordan er teksten på supportersangen: "Byen er Bergen...?"

7. Hvilken dato ble Brann stiftet?

8. Brann er kjent for å score og slippe inn masse mål. Når (pr. 20. april 2008) var den forrige kamp Brann spilte som endte 0–0?

9. Hvor mange ganger har Torstein Helstad blitt toppscorer i eliteserien?

10. Hva er Sportsklubben Branns fem kjerneverdier?

Dermed står Olli igjen som suveren vinner av denne rundens quiz, og han kan smykke seg med tittelen som regjerende quizmester 2008 – inn til neste nummer av d12m.

Tor Henrik von der Ohe og Åshild Samnøy

1. Olli erkjenner raskt at dette vet han ikke, men avslører en positiv innstilling ved å tippe 12 mål.

2. Olli setter i gang med å regne opp navnene og er dermed samtidig i gang med neste spørsmål. Det blir en enkel sak for ham å summere riktig – 11 spillere.

3. Navnene kommer som perler på en snor: Sævar Jönsson, Agust Gylfason, Birkir Kristinsson, Olafur Thordarson, Bjarni Sigurdsson, Bjarki Gunnlaugsson, Stefan Thordarson.

4. Ja, dette har Steinar Aase snakket mye om. Vi utfordrer han på årstallet også siden han briljerer. Han havner raskt på 1970-tallet og tipper 1978. Ganske nært!

5. Akranes, kommer det fort og lett. Resultatet derimot ble litt verre – han tipper 5–3 sammenlagt og 3–0 på Stadion.

6. Olli er ikke mer sanglysten enn Krissy, men teksten sitter som et skudd. Uten nøling kommer hele sangen – inkludert riktig antall Brann-rop. Full score!

7. At Sportsklubben fyller 100 år i år, har Olli fått med seg. Datoen er det derimot verre med. Han er likevel ikke langt borte når han tipper at jubileet er i august.

8. Dette ble i overkant også for en kunnskapsrik islendir. Etter en god del grubling gir han opp.

9. Tre ganger. Det kommer kontant, så vi utfordrer han på årstallene også, selv om det er utenfor spørsmålet. Fjoråret er enkelt, og Olli nøler ikke lenge før han også slår til med 2000 og 2001. Imponerende!

10. Olli begynner ganske fort med inkluderende og ærlig. Entusiastisk kommer også, før det stopper litt opp. – Jeg ser de fem navnene for meg..., kan det være familieverdier? Tre av fem er likevel så solid at Bjørn Dahl (Store-Bjørn) burde gitt ham ekstra bonus.

Hatet er sterkere enn gleden

I det 81. minutt på Romas Stadio Olimpico starter folk å løpe rundt oss. Mirko Vucinic har nettopp scoret og snudd kampen. Hundrevis løper bortover benkeradene. Målet er avsperringen mot Milans supportere. Fingeren skal vises og motstanderne hånes. I italiensk fotball kan hatet mot motstanderne være sterkere enn gleden over egen seier.

Italiensk fotball er omkranset av mytologi. Myten om de fanatiske ultras. Myten om hengivenheten som fanger alle lag av folket. Myten om det voldsomme latinske temperamentet som farger tribunelivet. Å gå på en storkamp i Italia er noe mange ønsker å oppleve. For min del ble det AS Roma–Milan. Å skaffe billetter til kamper i Italia er ikke nødvendigvis vanskelig. Kampene er sjelden utsolgt. På gigantiske Stadio Olimpico var snittet i fjor under 40 000. I den grad det er problemer, er de som regel knyttet til den strenge sikkerheten i italiensk fotball. I Roma handler det om at billetter må forhåndskjøpes og kun er i salg kampdagen på tre utsalgssteder. Det er strenge krav til legitimering og kun en billett hver. På den måten unngår man både svartebørssalg og at uønskede personer kommer inn på stadion. Da vi siden skulle se Fiorentina–Lazio, viste det seg å være umulig å få kjøpt billetter. Politiet hadde bestemt at kun de som kunne påvise at bostedsadressen er i Toscana, fikk kjøpe billetter.

Hat og pipekonsert

Vel inne på stadion er stemningen hatsk. De eneste som synger, er bortesupporterne. De

er plassert i et eget område, omgitt av pleksiglassgjerd og brede sikkerhetssoner. De er ikke mange. Under 1000 hadde tatt veien fra Milano til hovedstaden denne lørdagskvelden for å følge laget sitt. Hver gang de synger, møtes de av en øredøvende pipekonsert fra hjemmepublikum. Hjemmepublikummet er ellers avventende og stille, og riktig liv blir det ikke før klubbhymnen spilles ti minutter før avspark. Tenk "Nystemten" med 40 000 som synger med! Neste gang det blir fyr i publikum, er under lagpresentasjonen. Kapteinen, stjernen, helten, toppscoreren Francesco Totti presenteres til øredøvende jubel og et fattig bluss i sydsvingen. Totti er ufattelig populær blant Roma-supporterne og har for lengst oppnådd legendestatus. 31-åringen er inne i sin 16. sesong for AS Roma i Serie A. Han har aldri sviktet klubben og bøtter inn mål. Han nærmer seg 400 obligatoriske kamper for Roma og har scoret nærmere 200 mål. Ikke rart han er populær. Men Totti er nesten blitt større enn klubben. Kritikken som rammer andre spillere, luftes aldri mot Totti. Den glitrende chileneren David Marcelo Cortes Pizarro er – tross sine 170 cm – kampens store spiller, men møtes sjelden med applaus fra tribunen.

Viktig å vise avsky

Nordkurvens ivrigste står skrått ned foran oss. De selvutnevnte Ultrasene er ikke særlig opptatt av kampen. Imidlertid er det viktig for dem å stå – helst oppå setene. Når vaktene ber dem gå ned fra setene fordi de forstyrrer for de bak, opptrer de aggressivt. Det hele roer seg imidlertid så snart de får mekket en ny tjall rett foran vaktene. Det andre som er viktig er å vise sin avsky for, er milaneserne. Den vesle gjengen på ti personer står konstant vendt mot bortesupporterne med en finger i været. Ganske trist, synes jeg.

Stemningsmessig er det ikke all verden under kampen. Det hender man trykker til fra tribunen, og da høres det skikkelig. Men det synges lite. Spesielt stille blir det etter at Milan går opp i ledelsen. Da stilner selv pipekonsertene som gjennom første omgang akkompagnerte enhver sang fra Milan-supporterne.

Italiensk supporterkultur er på sitt beste en voldom manifestasjon av følelser. På sitt verste er det vold og hat. I denne kampen så vi ingen av delene. En skuffelse rett og slett.

Per Arne Flatberg

Nye regler

Hvert fotballår gir oss nye regler. I motsetning til Thorstein Helstad, har vi prøvd å finne ut hva de går ut på.

Spillemessig er det ganske enkelt. Der kommer det sjelden nye regler, men i stedet presiseringer. De fleste har fått med seg presiseringen at dommerne skal slå hardere ned på holding i trøyen. Både Thorstein Helstad, Arnaud Monkam og Razak Pimpong har fått oppleve en annen presisering. Forsøk på å påvirke dommeren til å gi en annen spiller kort er usportslig opptreden og medfører

gult kort. En som har fantasert om nye regler, er Vidar Riseth. Etter kampen Brann–LSK hevdet han det var soleklart straffespark da Bjørn Dahl falt over ballen, og ballen traff begge hendene hans. Riseth hadde to argumenter for at dette skulle være straffe: Ballen treff begge hendene, og Brann hadde en opplagt fordel av dette. Dessverre for Riseth sier ikke reglene noe om dette. Derimot sier de at hånden skal treffe ballen med forsett, altså at det skal være en tydelig og tenkt handling fra synderen før det dømmes frispark eller straffespark.

Arman Björnsson er en annen spiller som har grunn til å være forsiktig i år. Under fjorårets bortekamp mot Lillestrøm ble han pepret med gjenstander da han feiret målet

sitt foran Kanarifansen. NFF har i år bestemt at det ikke er tillatt å feire foran motstanderlagets supportere. Takk for det!

For den delen av regelverket som gjelder oss supportere, er det en endring som er betydelig. Fra og med i år plikter nemlig klubbene å sende en egen sikkerhetsansvarlig på bortekamp. Sammen med vedkommende skal det være et tilstrekkelig antall "stewards". Disse skal sørge for at de reisende supporterne oppfører seg.

Så vet vi det.

Per Arne Flatberg

Statistikkens trøst

Så er vi i gang igjen. Heldigvis. Om ikke *godt* i gang, så i hvert fall i gang. Og tro meg: Det har vært verre. Atskillig verre. Både med tidspunktet for seriestart og med Branns innsats i de første kampene.

For det har ikke alltid vært slik at serien begynner i mars eller tidlig i april. Det er bare de siste årene vi nesten ikke har rukket å glede oss oss til seriestarten fordi det er ski og skøyter og europacup og engelsk fotball og jeg vet ikke hva. Nå for tiden kommer seriestarten så tidlig at det er såvidt Bjørndalen har fått plaffet ned den siste blinken i Ruhpolding før plasten rulles av og Stadion ligger der innbydende og (nesten) grønn. Deilig!

DA JEG VAR LITEN begynte serien i mai da! Og varte til litt ut i oktober. Venting på seriestart var en del av livet og noe vi bare måtte lide oss gjennom den gangen. Det hjalp ikke at den mest intense ventingen foregikk i mars og april, da knopper brast og fugler sang, slik at det egentlig var godt å leve. Egentlig altså. For det var ikke så godt å leve mellom ski og fotbalsesongen den gangen da Sportsrevyen var eneste kilde til sportslig oppdatering på tv. For nå var det klart for idretter fra helvete. Syv-åtte søndager på rad satt vi der paralyserte og så på karate, judo, volleyball og orientering. Og fotbalsesongen begynte ALDRI!

Joda ... den gjorde jo det. Til slutt. En dag laaangt ut i april, ofte helt ute i mai, begynte den. Og når den først hadde begynt, var det som om den godt kunne ha ventet litt til likevel. Til Brann hadde kommet ut av vinterdvalen i hvert fall. For det gikk nesten uten unntak galt for Brann i seriestarten før i tiden. Jeg er den (u)lykkelige eier av en ganske utførlig statistikkhåndbok som viser at Brann praktisk talt alltid tapte åpningskampen i min ungdom. I løpet av sytti- og åttitallet vant ikke Brann mer enn fire åpningskamper i toppserien. Nå ble jo deler av åttitallet tilbrakt i 2. divisjon, men statistiken er likevel grusom. Aldeles forferdelig. La oss ta en nesten tilfeldig sesong, for eksempel 1973, året etter at Brann vant cupen for første gang på veldig lenge, og optimismen rådet i korridorene på Stadion før sesieåpningen.

SOM EN SLAGS OMKAMP etter cupfinalen kom Rosenborg til Stadion i første serierunde, som ble spilt 1. mai det året. 10 500 tilskuere stilte opp, lykkelig forventningsfulle etter uker med volleyball på tv.

Selvfølgelig vant trøndebataljonen 1–0 og tok med det revansje for cupfinalen i oktober. Selvfølgelig gjorde de det.

Ille nok, men i neste kamp ble det mer juling. Skeid vant 3–0 i Oslo. Raufoss på Stadion da? Det måtte vel være en overkommelig motstander? Not so: 0–1 igjen. Den forferdelige sesongstarten ble toppet med 0–1 for Strømsgodset på Marienlyst i fjerde serierunde. Brann lå suverent sist med 0 poeng og null scorede mål etter fire kam-

per. Helt sist lå de til 8. serierunde, men så begynte klatringen. Og det er den vi skal la oss inspirere av nå, etter en litt skjev start på årets sesong.

FOR ETTER Å HA FÅTT IGJEN FATNINGEN

og plukket noen poeng utover våren 1973, så gikk alt så meget bedre om høsten. Riktignok vant Rosenborg 5–0 på Lerkendal i første kamp etter sommerferien, men derfra og inn tapte ikke Brann en eneste kamp i serien! Ikke en eneste. Det resulterte i en enpen høstlig klatretur som endte oppe på 5. plass, tross den miserable starten.

Og det er det vi trøster oss med nå, der vi ligger rett over streken og kaver. Vi later som vi har glemt hvordan det gikk sesongen etter at Brann tok gull sist, altså i 1964. Den gangen hadde Brann ett fattig poeng etter fire serierunder. Vi ligger godt foran det skjemaet. Det kan fremdeles bli gull ... sesongen er så vidt begynt.

Atle Nielsen

Den store bok-høsten

Høsten 2007 var selvsagt høsten Brann tok gull. Men det var også høsten Brann-litteraturen fikk solide påfyll i form av fire bøker (Den siste kom egentlig ikke før i vår, men pytt). den 12. mann har lest seg gjennom alle fire med varierende glede, og forteller deg hvilke Brann-bøker du bør kjøpe, og hvilke du like gjerne kan styre unna.

Ventetiden er over: Endelig seriemester!

Branns årbok er ute igjen. Det er åttende året denne kommer ut, og som vanlig er det Gorm Natlandsmyr som er redaktør for boken. Med Branns årbok vet du hva du får.

En enkelt side om hver kamp.

Alle kampfakta og et bilde fra den aktuelle kampen. I tillegg kommer presentasjon av spillere, trenere, etc. Innimellom kommer det også notiser om det øvrige som har skjedd i klubben gjennom året.

Dekningen er basert på Branns egen internett-dekning av kampene,

og er sånn sett et oppgulp av det du har lest tidligere. Når det gjelder bilde- og tekstkvalitet, er denne boken helt klart den svakeste av bøkene vi anmelder her. En del av bildene er ofte av en teknisk kvalitet som er greit på nett, men ikke i bokform, og motivvalget er ofte svakt. Savnet av tribune- og publikumbilder er også påtagelig. Tekstmessig er tekstene slik man kan forvente for oppsummeringer etter kamper på weben. Kun glimtvis gir tekstene tilbake følelsene fra gullsesongen.

Boken er som helhet noe man trenger i samlingen, og en grei dokumentasjon over se-

songen. Mulighetene som ikke er utnyttet er imidlertid mange. Hvor er intervjuene med nøkkelpersoner? Hvor er tribunebildene? Hvor er de småsakene som gjør at vi husker enkeltkampene? Hvor er den dramaturgiske oppbygningen av historien boken faktisk forteller? Årboken kunne vært så mye bedre, men krever da større innsats fra de involverte og større grad av arbeid gjennom sesongen. Slik den fremstår nå, virker den som noe som er satt sammen i hui og hast etter sesongslutt.

2007 – Året da gullet kom hem

En bok som virkelig er satt sammen i hui og hast etter sesongslutt, er BAs bildebok fra sesongen. Med tett dekning av klubben gjennom hele 2007, hadde likevel BA et bildemateriell å gå på som går langt utenpå det som finnes i Branns offisielle årbok. Boken er satt sammen med mange store og små bilder som sammen med bildetekstene forteller historien om sesongen. Her er alt fra et to siders portrettbilde av Mons til lett homerotikk (se side 68 og 69!). I tillegg til de rene kampbildene, har også BAs bok fått plass

til en rekke bilder av det som skjer utenfor banen. Fra Brann-revy til billettkaos, tatoveringer, en syngende ordfører og lykkelige supportere. Å bla gjennom boken får virkelig minnene til å strømme på. Bildekvaliteten i denne boken er utmerket, både teknisk og i bildevalg. Et herlig minne fra en herlig sesong.

Hem te Bergen

Atle Nielsen er østlending av fødsel, og Brannpatriot på sin hals. I denne boken deler han sine opplevelser fra sesongen. Fra 50-årsdager som koliderer med brannkamper til fylla med TV2-folk etter kampene og mange kampopplevelser fra BT-svingen og på bortebane. Nielsen er som de fleste av oss. Han prioriterer Brann høyt, men ofte kommer resten av livet i veien. Det hindrer ham ikke i å ha Brann med seg og skrive om følelser og fotball som få andre har gjort i Norge. Det er en lidenskapelig Brannsupporter vi har med å gjøre her. Rent tekstmessig holder boken høy kvalitet. Atle Nielsen skriver rett og slett godt. Boken er lettlest og gjenkjennelsen kommer

ofte. Boken er også spekket med gode bilder som ikke er brukt i de andre bøkene, og har i tillegg statistikk fra de enkelte kampene. Slik lages en tilnærmet perfekt sesongoppsummering.

Den raude veggen

Stig Elvis Furset er mannen bak tidenes norske fotballbok. *Den brennande sitaren* (2002) var et mesterverk. Om Brann, hovedpersonen Jeremias og hans to hjelpere gjennom 2001-sesongen: Diego Armando Maradona og Elvis Presley. Den gang lo jeg meg gjennom en fantastisk bokopplevelse med harde spark alle veier. I vår kom oppfølgeren. Heldigvis med akkurat de samme hovedpersonene. Stig Elvis er ingen hvem som helst. Han har i mange år vært fast inventar blant de stående, syngende supporterne. Fra sitt bosted i eksil reiser han på brannkamp så ofte det lar seg gjøre. Det er ofte. Siden 2002 har han også vært fast skribent i

den 12. mann. Ikke verst for en enkel bibliotekar fra Husnes. Likhetsstrekkene mellom Stig Elvis og hovedpersonen Jeremias er mange. Så mange at man ofte tar seg i å tenke på dem som samme person. Det er de selvsagt ikke. Likhetsstrekkene mellom kameraten Pels og mange kjente personer i supportermiljøet er også påfallende. Det er selvsagt helt tilfeldig. Det er lett å tenke på dette som en dokumentar og ikke som en roman, men det er jo en roman den er. Med betydelige innslag fra virkeligheten og betydelig gjenkjennelse for alle som var på tribunen i 2007. Det er også bokens fremste styrke. I romanformen kan Stig Elvis sparke både hit og dit, og det er bare moro.

Jeremias, Elvis og Maradona følger Brann gjennom sesongen 2007. Fra tro til nederlag. Hele

Hem te Bergen

Forfatter: Atle Nielsen
Innbundet. 176 sider. Pris: 298,-
Bilder og tekst
Tilgjengelig i de fleste bokhandlere

Den raude veggen

Forfatter: Stig Elvis Furset
Kun tekst
Innbundet. 223 sider. Pris: 299,-
Tilgjengelig i de fleste bokhandler

Ventetiden er over:
Endelig seriemester
Branns offisielle årbok.
Tekst og bilder fra alle kamper til og med siste serierunde.
Spillerpresentasjoner
Innbundet. 170 sider. Pris: 199,-
Tilgjengelig i Brannbutikken og enkelte bokhandlere

2007: Året da gullet kom hem
BAs oppsummering av året i bilder og bildetekster
Innbundet. 176 sider. Pris: 198,-
Tilgjengelig fra BA og i mange bokhandlere

tiden med den argentiske ballguden som guide. Når NFF/RBK kidnapper Maradona, går det riktig ille med Brann. Ditto når han havner på fylla i Køben etter et vellykket utdrikningslag. At boken ender godt, vet vi jo, men som med alle gode bøker, er det veien mot den siste siden som er den store fornøyelsen.

Stig Elvis har varslet at dette er den andre boken i en trilogi. Dramaturgisk vil nok det beste for bokserien være at Brann rykker ned i den tredje boken. En annen mulighet du bør legge deg på minnet, Stig Elvis, er at Brann kan vinne Champions League. Vi anbefaler det siste.

Begge Stig Elvis' bøker anbefales på det aller varmeste. Hadde *Den brennande sitaren* og *Den raude veggen* vært pensum i nynorsk på Bergens skoler, hadde hatet mot nynorsken forstummet øyeblikkelig. Løp og kjøp!

Per Arne Flatberg

Nå vil de ha enda mer

TV-avtalen i 2005 var historisk. En milliard kroner ble tilført fotballen (og Rune Hauge) gjennom medieavtalen. Nå drar det seg mot ny avtale. Mye vil ha mer.

I 2005 ble fotballen (NFF og NTF) forledet av Rune Hauge til å tro at produktet neppe var verdt mer enn en halv milliard. Champagnekorkene spratt i taket da det ble klart hvor mye TV2 ville betale. En milliard for 2006–2008 var så mye penger at de nesten ikke klarte å le på vei til banken.

I 2006 passerte klubbene i eliteserien for første gang en milliard i samlet omsetning. For 2007 ble tallet nærmere 1,4 milliarder. Så sent som i 2003 var den samlede inntekten for de 14 eliteserielagene "bare" 558 millioner. Norsk Toppfotball er overbevist om at treet skal vokse inn i himmelen, og målet er å firedoble omsetningen i løpet av de neste ti årene. I så fall snakker vi om en omsetning tett oppunder seks milliarder i eliteserierklubbene. Det er mye penger.

Hvor går pengene?

Kampen om de nye pengene er i gang når dette skrives, og når du leser det er det kanskje klart hvor mye TV2, NRK eller noen andre har lagt på bordet for å sikre seg rettighetene til norsk fotball de neste fire årene. To milliarder er tallet som har sirkulert når klubber og forbund har pratet seg imellom.

Om det blir to milliarder eller noen hundre millioner mindre, vil det uansett føre til enda mer løssluppen bruk av penger i klubbene. I vår egen klubb har man gått fra rundt femten ansatte pluss spillerne for ti år siden til dagens 46 personer. Brann er på ingen måte alene om en slik utvikling. Ser vi på perioden fra 2003–2006, økte klubbenes utgifter med nesten en halv milliard. Spillerne har fått mye av skylden for kostnadsøkningen, men spillerlønningene har "bare" økt med 112 millioner i denne perioden. Til sammenligning har kostnadene til administrativt personale økt med rundt 75 millioner i den samme perioden. Det er neppe bare lønnsøkning som ligger til grunn for dette. De rene administrative kostnadene har også

økt – fra snaut 50 millioner i året til 77 millioner. Det er også verdt å merke seg at klubbene bruker omtrent like mye på kostnader knyttet til sponsorer som de bruker på spillerkjøp (61 millioner).

Hvem betaler – egentlig?

Hvem er det som betaler for tre ganger så mange i administrasjonen på Stadion? Hvem er det som betaler for lønnen til Huseklepp? Til syvende og sist er det deg og meg. Vi betaler i form av høyere billettpriser. En ståplassbillett på Stadion koster 150,- mens en sitteplassbillett koster mellom 200 og 300 kroner. Men vi betaler også i form av TV-pakker. TV2 Sport er en gigantisk suksess – først og fremst på grunn av fotbaldekningen. TV2 Sport koster den nette sum av 159 kroner i måneden. Et årsabonnement der koster med andre ord mer enn et partoutkort på Hansa. Men stopper det der? Slett ikke. I fjor solgte Brann effekter for snaut 25 millioner. Med varekostnader på 14 millioner, gir det en pen netto. I tillegg legger vi igjen andre penger på Stadion. Som om ikke det er nok, er det opplagt at Branns sponsorer, som i fjor la igjen over 82 millioner på Stadion, også skal ha igjen de pengene på et vis. I Tippeligaen som helhet ga hver av de rundt to millioner tilskuerne 731 kroner i inntekter. Det samsvarer med det Brann oppnådde. Det er opplagt at Brann ikke vil være fornøyd med å ligge på dette gjennomsnittet i årene fremover, men vil snu alle steiner for å øke inntektene ytterligere.

Hva kan vi vente oss?

Hva kan vi så vente oss av inntektsbringende tiltak fremover? Kun fantasien setter grenser. Ett tiltak er iverksatt allerede nå. Medlemskapet i klubben skal økes. Prisen er 550 kroner i året. For denne summen får du i realiteten tre ting:

- Forkjøpsrett til hjemmekampene før alle

andre

- Gavekort på 75 kroner i Brannbutikken
- Stemmerett på årsmøtet

Med presset som er på billetter og mangelen på partoutkort, blir sikkert dette en stor suksess.

Effektsatsingen til Brann blir stadig utvidet. Nylig ble det kjent at klubben kjøpte en mobil butikk for å selge varer også rundt i distriktene. Sikkert en god idé.

Også på tribunesiden ser vi endringer. Ikke bare er det færre "rimelige" billetter enn tidligere, men denne utviklingen vil fortsette med den nye tribunen i sør. Her legges det opp til et betydelig antall VIP-plasser, og vi vil formodentlig se billettpriser som avspeiler kostnadene ved å bygge tribunen, slik vi alt har sett det på nordre tribune.

Et annet nærliggende grep vil være å øke billettprisene. I all blårusstenkning er for stor etterspørsel en konsekvens av at prisene er for lave. Derfor vil en betydelig prisøkning kunne slå flere fluer i en smekk. For det første vil det være mulig for alle som vil (og har råd) å gå på kamp. For det andre øker vi billettinntektene. For det tredje vil de som går på kamp, være mer kjøpesterke, og dermed også legge igjen mer penger utenom selve billetten. En vann-vinn-vinn situasjon for klubben, og en tap-tap-tap situasjon for oss. En prisøkning på 50 kroner pr kamp vil alene gi rundt tolv millioner i ekstra inntekter med dagens publikumstall.

Pengene vi legger igjen har naturligvis vært med å legge grunnlaget for fjorårets seriegull. Er det verdt det? Ja, selvfølgelig. Betyr det at vi skal finne oss i alle mulige andre tiltak for å øke inntektene? Selvfølgelig ikke! Kanskje det medlemskapet i Brann er en god ide likevel?

Per Arne Flatberg

Foto: Rune Nilsen

Slik brukes pengene:

Til hva	2006
Trening/materiell/kurs	43
Personalkostnader spillere	337
Personalkostnader trenere	77
Personalkostnader medisinsk støtteapparat	12
Personalkostnader adm/andre	122
Nedskrivning/avskrivning	106
Administrasjonskostnader	77
Egne arrangement	80
Reise- og oppholdskostnader	27
Kostnader reklame/sponsor	62
Kjøp/leie spillere	61
Bane og andre anlegg	32
Salgskostnader	72
Andre kostnader	13
Alle tall i millioner kroner, rundet av til nærmeste million	

Dette legger du igjen i fotballen

Kampkostnader*	3000
TV2 Sport	1900
Effektkjøp*	1450
Billett-kostnader bortekamper	200
Totalt	6550

* Tall hentet fra Branns regnskap, delt på gjennomsnittlig tilskuerantall i 2007
Billett-kostnader bortekamp er beregnet ut fra ca antall på bortekamp i 2007 og gjennomsnittlig tilskuertall på stadion

En ekte konspirasjonsteori

1. juli 2007 spilte Brann mot Tromsø på Stadion. Ti minutter før slutt ønsket Mons Ivar Mjelde å sette innpå Bengt Sæternes for om mulig punktere kampen som Brann på det tidspunktet ledet 2–1. Men til Mons Ivar Mjeldes store forundring nektet Bengt Sæternes å bli byttet inn.

Heldigvis vant Brann kampen likevel. Ikke lenge etterpå slapp Brann Sæternes veldig billig, kanskje gratis, til Odense i Danmark. Følgende stod i Bergens Tidende om overgangen 10. juli 2007:

hjelpe Brann til å vinne seriegull».

Sæternes har avslått to tilbud fra Brann om å forlenge kontrakten som går ut etter sesongen.

Tidligere i sommer avslo Brann et tilbud fra Odense, men kombinasjonen av mer penger og et sterkt ønske fra spissen selv skal altså ha fått Sportsklubben til å skifte mening.”

12. juli kunne man lese følgende i Bergens Tidende:

”Sæternes sa til BA i går at det ikke var penger som avgjorde klubbskiftet, og at han kunne blitt enig med Brann hvis han hadde ønsket å bli i Bergen.

– Det går ikke dersom vi har for mange spillere som tenker på seg selv foran laget, sier Mons Ivar Mjelde.

Han blir lettere irritert over spørsmålene rundt Sæternes, spilleren han viste urokkelig tillit, uansett hvordan spissen presterte.

– Vi har ikke noen plikt til å utdype mer. Vi må handle etter det vi mener er klubbens beste, og klubben har sagt det som skal sies, sier han.

Da Sæternes – og Mjelde – var som mest under press i fjor, forsvarte treneren valget av spissen med at han var viktig på defensiv dødball.

Hva gjør de nå.

– Vi må stikke hodet i blandedmaskinen og se hva vi kommer ut med, sier han.”

Ryggproblemer

På første trening for Odense får Sæternes en merkelig skade etter å ha blitt truffet av en ball i ryggen (!).

I Bergens Tidende stod følgende på trykk 4. september 2007:

”En ball i ryggen på første treningsøkt har gjort Bengt Sæternes’ overgang fra Brann til Odense til et lite mareritt.

Den tidligere Brann-spissen har kun spilt i to av 11 mulige kamper etter overgangen fra Bergen og Brann.

– Han fikk en ball i ryggen på den første treningen, og det har skapt problemer for han siden. Smertene har forflyttet seg til baksiden av lårene. Han har spilt litt, men det har bare gjort ting verre, sier Odense-trener Lars Olsen til Aftenbladet.no.

Brann solgte Sæternes til den danske toppklubben i juli, og 32-åringen har hatt et skuffende opphold i dansk Superliga så langt.

Får intensiv behandling

Nå skal egersunderen få tid på seg til å bli frisk.

– Vi har nå besluttet at Bengt skal få kontroll på situasjonen. De siste par ukene har han fått intensiv behandling, og nå går det fremover, sier en optimistisk Olsen.

Den tidligere danske landslagsspilleren håper å få brukt Sæternes på reservelaget i nær fremtid.

– A-laget har 14 dagers kampopphold nå. Reservelaget skal spille kamper, og jeg hadde håpet at han kunne spilt litt der, sier Olsen. ”

Flere spørsmål

Men hva kan så grunnen være til at Sæternes nektet å spille for Brann i kampen mot Tromsø 1. juli? Og hvorfor fikk han plutselige ryggproblemer like etter overgangen til Odense (en meget populær lidelse for alle som har prøvd å snike seg unna jobb eller militærtjeneste)? FIFA-reglene sier at en spiller bare får representere to klubber i en 12 måneders periode fra 1. juli og til 30. juni året etter. Når det i tillegg er kjent at Bengt Sæternes og Martin Andresen er meget gode kompiser som til og med har reist på ferie sammen, OG at det hevdes i media at det har vært kjent i Branns spillergruppe siden sen vår i fjor at Martin Andresen skulle bli trener i Vålerenga i år, så kan det tyde på at Sæternes benyttet sjansen til å tjene seg litt ekstra penger på sign-on-fee før han ble gjenforent med bestekompen i Vålerenga. Hadde han spilt kampen mot Tromsø, så ville han ikke blitt spilleklar for Vålerenga før 1. juli 2008. Og det ville nok både han og Andresen unngå. Vi kommer alltid til å være Sæternes takknemlig for innsatsen han gjorde da Brann tok hjem cupen i 2004, men vi kunne godt unnvært noen av spørsmålene rundt hans merkelige sorti.

Tor Henrik von der Ohe

Foto: Eivind Lowzow

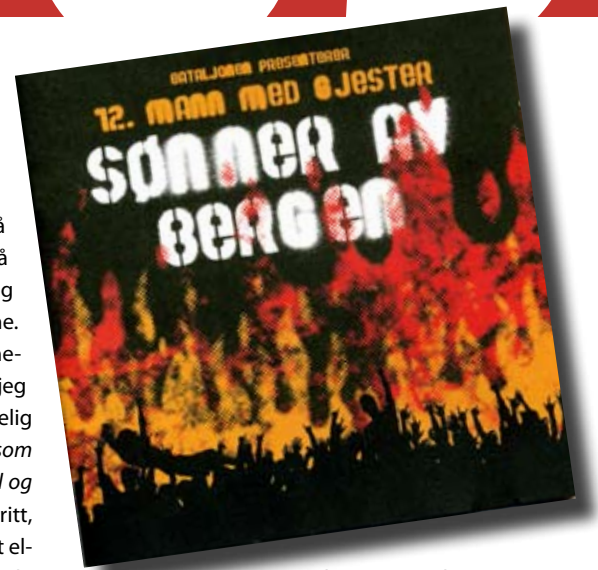
Var det her punken ble av? I hvert fall er dette en av ende-holdeplassene for musikken etter Sham 69, ”oi”-bandet som stilte med fotballkor og skinheads fra begge ender av det politiske spekteret i stedet for kunstscolekred og hanekam.

**12. MANN MED GJESTER
SØNNER AV BERGEN
ANMELDT AV ERLING SANDMO**

Dermed er det mer 69 enn 63 som er denne platens magiske tall. Det er et par unntak, noen lettere og litt mer balladepregede numre med smak av litt eldre 60-tall, men ellers er dette klassisk øs pøs-vekselsang mellom halloi-vokal og halloi-kor, i kjapp firtakt og lite fiks fakserier fra ambisiøse instrumentaler. Det er helt etter oppskriften, både på godt og vondt – kunne man kanskje sagt hvis supporterband skulle sette seg mål om å være originale. Men det skal de ikke. Så der-

for er det bare bra at dette er rett fram, det er musikk uten støttepasninger.

Jeg er for. Jeg kan spille dette på vei til Hamar og kjenne at vinneroddsen blir enda bedre. Jeg kan til og med se på ”Flammen”-videoen som også ligger på platen (den er en Sham 69-cover helt og fullt) og kjenne ting jeg gjerne vil kjenne. Men det er et stykke vei mellom gullkornene, og skal jeg være helt oppriktig, må jeg vel innrømme at jeg bare finner ett virkelig gullkorn her, ”Rød jævel på ny”, med linjer som ”Det lukter blod og svidde sko”, ”7 ville fjell og røde bluss” (akkurat den der er min favoritt, aldri før har jeg tenkt på Damsgårdsfjellet eller Løvsstakken som ville, men det er klart de er det, sett fra Stadion) og ”Vi e nasjonens sorte får / og vi har kjempelår.” Dette er helt suverent. Så er det mye som er på det jevne, og så er det en del sanger som gir meg den samme følelsen som når midtforsvaret vårt driver småspill: Hold opp! Få ballen vekk! Kom til refrenget! Som i ”Gullet kom hem”, med linjene ”Med en stopper av stål / Og når Helstad scorer mål / Ja, då koker det på stadion / Løft glasset ditt og skål.” Det er særlig den

siste linjen som legger dette helt død, som om kampen plutselig er blitt forvandlet til en litt søvning herremiddag.

Men hvem bryr seg, når alt kommer til alt? Alt dette er vel til syvende og sist oversettelser av det store brølet. Dette er platen om å være regjerende seriemester. Ingen andre supportere har en sånn plate akkurat nå. Det er fordi de ikke fortjener den. Men det gjør vi.

Cupfinalebilletter

I det cupen sparkes i gang, er supporterernes horisont allerede Ullevål, og spørsmålet reises:

– Hva har Bataljonen gjort for å sikre cupfinalebilletter til flest mulig supportere?

– Vi har vært i dialog med Branns arrangementssjef Jan Tore Guntveit om dette fra lenge før sesongstart. Beskjeden fra Brann er at de kommer til å strekke seg langt for å

imøtekomme supporterne. Vi er lovet 2000-2500 billetter. Det betyr at vi kan regne med billetter til omtrent halvparten av medlemmene, forteller leder i Bataljonen, Frode Hellebø.

– Men har dere fått dette skriftlig?

– Det kommer en skriftlig avtale. Vi jobber med saken, og jeg gir meg ikke før vi har det på plass. Jeg håper og tror det vil være klart rundt første uken i juli, sier Hellebø som poengterer at inntrykket fra samtalene med Brann er at det eksisterer en stor forståelse

for supporterens rolle. Derfor oppfatter han det også som klubben vil prøve å tilfredsstille supporterne.

– Det blir i alle fall en bedre avtale enn sist Brann spilte cupfinale, slår supporterlederen fast. Den gangen ble supporterklubben avspist med ca 600 billetter.

– Hvordan vil Bataljonen fordele billettene blant supporterne?

– Det blir en kombinasjon av ansiennitet og deltagelse i Bataljonsorganiserte borteturer, forklarer Hellebø.

En bortesupporters opplevelser

De aller fleste som har vært med på et par bortekamper, har opplevd denne situasjonen: Det er tidlig på morgenen, og du er akkurat i ferd med å få opp øynene etter en lang tur over fjellet i en trang buss.

Verden ellers har så vidt våknet, og magen lengter desperat etter noe annet enn en bensinstasjon-pølse for å slukke sulten. Kvelden før ble Brann rundspilt og latterliggjort, og stemningen på tribunen sto i stil med det som ble prestert på banen. Når du tilslutt kommer deg på jobben eller på skolen, trøtt og jævlig, dukker det opp en irriterende fyr med et lite smil rundt munnen og spør: "Var det verdt det?"

Der og da har du kanskje mest lyst til å klabbe til han, eller i det minste komme med noen vulgære fraser. Men litt senere, når du har fått roet deg litt ned, tenker du med deg selv: "Var det egentlig verdt turen? Var det verdt å bruke oppsparte penger på å reise så langt, bare for å se et tap?"

Det åpenbare svaret er selvsagt nei. Hadde du fått valget igjen, ville du aldri i livet reist fra Bergen for å oppleve et tafatt Brann-lag dumme seg ut og høre hjemmefansen hovre over ditt nederlag. (Det finnes ikke noe mer demotiverende enn å høre et helt stadion rope ut i et unisont gledesbrøl når laget deres scorer mot Brann. På Stadion hører man heldigvis knapt bortefansen.)

Likevel har jeg aldri angret på at jeg har dratt på borteturer. (Og jeg var der da Brann tapte 6–0 for Lyn, og jeg har sittet på bussen hjem fra Lerkendal med 0 poeng i bagasjen.) Men jeg kan ikke helt sette fingeren på hvorfor turene ikke har vært helt totalt mislykket.

Kanskje er det fordi selve turen har vært gøy? Man reiser jo gjerne med gode venner og treffer nye mennesker som deler den samme lidenskapen som deg. Underveis oppstår det alltid noen morsomme episoder, og det kommer alltid mange tidlige kommentarer.

Kanskje er det fordi du har fått rast fra deg på tribunen. Du har slengt ut kommentarer om udugelige Brann-spillere og usportslige motstandere. Du har skreket deg hes etter den soleklare straffen Brann skulle hatt på slutten av førsteomgang og forbannet motstandernes spiss da han prøvde å filme til seg et frispark. Du føler deg helt tom etter en slik kamp, og det er egentlig en lettelse å få ut litt aggresjon.

Eller kanskje er det fordi du føler at du i det minste har gjort ditt og kjempet for Brann og Bergen, selv om det ikke holdt denne gangen.

Uansett, jeg har aldri angret på noen bortetur. I fjor var min dystre statistikk lenge tre kamper og tre tap, med smått imponerende 0–12 i målforskjell! Likevel gav jeg ikke opp, og det er jeg glad for.

Til deg som ikke kjøper de andre grunnene til å dra på bortekamp (som jo Brann har en lei tendens til å tape), finnes det i det minste et argument: Dersom du har opplevd nedturene, blir oppturene desto større. Jeg ble premiert med 4–0 seier over Fredrikstad og 5–1 over Lillestrøm, to veldig store øyeblikk! Store fordi jeg følte jeg hadde gjort meg fortjent til det.

For de som enda ikke har opplevd en seier på fremmed gress, har noe å se frem til. Jeg kan love at det er en herlig følelse. Turen til arenaen blir en lang og god oppladning, selve kampen en stor opplevelse, og hjemturen lar deg suge på karamellen. Da føler du virkelig at det har vært verdt alle nedturene.

Daniel Nygård

En sikker vei ned

Det er mange veier til nedrykk. Man kan for eksempel selge alle sine beste spillere, eller få Stian Ohr på laget. Den sikreste veien ned er derimot ny: Selg stadionnavnet.

De siste årene har vi sett at en rekke klubber har solgt navnet på sitt stadion. Først ute var Aalesund, med Color Line Stadion. Rett ned første år. Deretter kom kollegene litt lenger nord på kysten. Molde Stadion ble omdøpt til Aker Stadion. Hva skjedde? Rett ned.

dionanlegg. I Kristiansand kom Sør Arena. I Skien kom Skagerak Arena, mens Sandefjord fikk Komplett.no arena. Er det tilfeldig at alle tre rykket ned? Neppe. I år er det vanskelige å spå – ingen klubber har fått sponset sitt stadionnavn hittil. I så fall hadde det vært lett å forutsi hvilket lag som skulle rykke ned. I steden kan vi glede oss til Vålerengen får nytt stadion. La oss håpe skatteunndrageren John Fredriksen åpner lommeboken og Vålerengen spiller på Frontline Stadion – i første divisjon.

Per Arne Flatberg

I fjor var det en ordentlig boom med nye sta-

Bataljonen vil sende flere på borteturer

Brann er et av de lagene som har flest tilskuere med seg når de spiller på bortebane. Likevel er det kun en liten andel som reiser organisert. Det ønsker Bataljonen å gjøre noe med.

I 2008 var Brann det laget som i størst grad fylte opp bortetribunene, og til enkelte kamper opplevde man at det var utsolgt for billetter til Brann-supporterne. Noe av grunnen er at det finnes mange utflyttede bergensere for eksempel på Østlandet, men først og fremst kommer det av at Brann har landets mest entusiastiske supportere. Det er heller ikke vanskelig å komme seg på kamp, spesielt til Østlandet er det rimelige turer med tog og fly.

Får reiser organisert

Bataljonen har tradisjonelt satset på bussturer for å få sine medlemmer på kamp. Av ulike grunner har kun et fåtall av de reisende supporterne valgt dette alternativet. Stig Helsing, turansvarlig i Bataljonen peker på et par årsaker til at bussturene ikke har vært populære blant alle:

– Nattbussen vår bruker gjerne 10–11 timer til kampstedet. De påfølgende 7–8 timene er det gjerne ikke så mye annet å ta seg til enn å sitte på en pub. Det kan bli litt i lengste laget.

– At nattbuss lenge har vært det eneste alternativet, må også ta litt av skylden for lav påmelding. Dessuten har det rett og slett vært litt høy fyll- og festfaktor. De som vil feste, har fått styre musikken og når det skal være pauser. Dette gjør gjerne at folk som prøver en tur for første gang, tar skrekken og heller finner andre måter å reise på, mener Helsing.

Fast morgenbuss

Han forteller at nå vil Bataljonen ta lærdom av egne feil og sette opp alternative reisemåter for å få med seg flere supportere på tur. Til kamper der det er praktisk, skal det organiseres båt eller flyturer. De vil også satse på et fast opplegg med morgenbuss. Her skal det være mulig å sove noen timer på vei til kampen, lese aviser og slappe av. Turen går også raskere fordi pausene blir færre og kortere.

–Det er likevel ikke noe problem for de som ønsker å ta seg noen øl før kampen, presiserer Stig Helsing. Morgenbuss ble gjennomført til kampen mot Stabæk, og responsen på opplegget var god.

Strammer inn på festingen

– Samtidig skal det strammes litt inn på festingen på nattbussen, forklarer han. – Mange identifiserer seg ikke med det som foregår på disse turene, og det ønsker Bataljonen å ta konsekvensen av. Festingen vil bli tonet noe ned, og utover natten blir musikken dempet slik at det blir mulig å få seg et par timers søvn.

–Men det skal fremdeles være lov til å ha det gøy! Vi ønsker ikke å slå hånden av de som har reist rundt med oss i flere sesonger. På turen til Bærum var det visstnok veldig god stemning, og det er slik vi ønsker at det skal være, sier Helsing.

Med disse tiltakene håper Bataljonen at flere skal få øynene opp for deres reisetilbud. Med en økende Branninteresse, og forhåpentligvis gode sportslige resultater burde det ikke være vanskelig å fylle opp plassene på Bataljonen sine turer.

–Men det viktigste er uansett at Brann har en stor skare med seg på kamp, ikke hvordan de kommer seg dit, poengterer Helsing.

Daniel Nygård

Med 12m for ti år siden

I vår serie d12m for ti år siden er vi i dag kommer fram til nr en og to 1998. 1997-sesongen endte med første sølvmedalje til Brann siden 1975 og første medalje siden bronsemedaljen i 1976, etter en 1–0 seier i siste kamp borte mot Stabæk etter mål av Mons Ivar Mjelde. Så ville 1998-sesongen være sesongen hvor Brann endelig tok steget helt til topps?

Lederartikkelen til lederen for BST, Bengt-Magnus Dyrkorn, bar ikke direkte preg av dette. Snarere tvert imot. "Jo da, vi våget å håpe litt sterkere enn vi pleier. Men akk, tilbake til virkeligheten fortere enn noen kunne drømme om. Motgang i treningskampene. En skadeliste lang som et ondt år. Morten Pedersen-saken og grisedeng av RBK på Tysnes.

Alt dette har på re-

kordtid snudd en stadig voksende positivisme til en angstbitersk pessimisme bare uker før seriestart. Og med sytete spillere som er mer opptatt av kontrakter og å kritisere trenerens disposisjoner enn å gi alt i kamp og på trening, ser dette på langt nær så lyst ut som vi håpet ved juletider."

Til kamp mot klikker

Videre var han veldig opptatt av, som BST var gjennom hele 1997-sesongen, den dårlige stemningen på tribunen. *"Stemningen på hjemmebane har etter de flestes mening stagnert noe fryktelig de siste sesongene! I viktige bortekamper er vi suverene, men på Store Stå og Stadion for øvrig blir vi alt for passive!"* Ellers forteller han om den nye Brann-CD-en som BST skal gi ut, og tar et oppgjør med klikkdannelsen på Store Stå. *"All klikkdannelse, harseling og drittslenging bidrar kun i negativ retning. Utenfor Stadion er vi svært ulike mennesker. Noen går på Exodus for å sjekke damer, noen sitter på Fotikken og super øl, mens atter andre henger på Hulen og Garage. Men på Stadion er alle Brannsupportere. Om man går i militærboots, Doctor Martins eller seilersko, i branndrakt, dongeri eller allværsjaker! Så lenge man oppfører seg noenlunde anstendig, begrenser alkoholinntaket til*

**SLÅSS
FOR
DIN RETT
TIL Å
STÅ!**

5-6 halvlitere før kampen, og vet hvilken sang som synges, er ingen på Store Stå pr. definisjon bønder!"

Kamp for ståplasser

Videre er man i første nummer veldig bekymret over den nye trenden i Europa om at tribunene ikke skal inneholde ståplasser. Og at Brann planlegger å bygge ut Stadion uten ståplasser. Redselen går først og fremst på hva dette vil ha å si for stemningen på kampene. I artikkelen Nytt Stadion – farvel til ståtribunen? tar skribent Isak Slevigen Falch en gjennomgang av dette. *“Særlig to ting ved planene til nye Stadion har folk reagert på. Det ene er den relativt lave tilskuerkapasiteten anlegget får, 18000. Enda sterkere er reaksjonene på at det ikke bygges ståtribuner.”* Videre skriver han: *“Oppgjennom årene har det nærmest gått automatikk i å omtale Branns publikum som landets beste. Sannheten er dessverre at det kun tidvis er den stemningen det bør være når Brann spiller, med tanke på den sterke stillingen klubben har i Bergen. Å gjenerobre posisjonen som landets beste publikum er like viktig som å tukte Rosenborg på banen for mange. For å klare dette er det åpenbart at forholdene bør legges til rette for en kraftig utvidelse av dagens Store stå-gjeng. Tvinges vi til å sitte, er jeg redd det blir svært vanskelig å henge med i den utviklingen andre norske supportermiljøer opplever. En ståtribune for BST-medlemmer vil derimot være et viktig skritt på veien mot å etablere en supportergjeng av*

skikkelig klasse. At potensialet er enormt her i byen, vet alle, og under klangen fra nye overbygde tribuner er det ingen umulighet å etter hvert kunne få en syngende gjeng på et par tusen individer!"

Trond Egils verste dag

d 12m hadde vært på turné i England (bladet, ikke bandet. Det var ikke startet enda) og møtt gamle brannspillere som nå var profiler. Vi tar med noen uttalelser fra Trond Egil Soltvedt som hadde følgende å si på spørsmål om hvorfor han fikk sparken i Brann: *"Den dag i dag vet jeg faktisk ikke hvorfor jeg fikk sparken i klubben. Jeg var lojal mot klubben og snakket ikke til pressen om uenighetene vi hadde innad i klubben. Jeg var vel en av dem som stilte spørsmål om måten Thoresen organiserte laget på. Alle som fulgte Brann, kunne se at både spillestil og organisering av laget var gal. Med de gode enkeltspillerne vi hadde i Brann, burde resultatene være helt andre."*

Kreative sjeler i Store Stå miljøet har laget dette klistremerket som dukker opp stadig flere steder i byen. Et eksempel på et etterfølgende spørsmål: La ikke BSTs arbeid være en peil til etterfølgende spørsmål: Lag bannere, flagg, klistresvepote for din egen kreativitet. Vær med og gjør Brann synlig overalt. Folk skal merke at Byen i Bergen og Laget i Brann.

han "Den dagen jeg mottok meldingen om at jeg var avskjediget fra Brann, var den verste dagen i mitt liv. Det var som om beina ble kappet av meg. Uten den utrolige støtten jeg fikk fra dere Brann-supportere, tror jeg ikke jeg hadde spilt fotball i dag." Om å gå til Rosenborg forteller han: "Det er Brann jeg er glad i og det var ikke lett å spille mot klubben i mitt hjerte i Rosenborg-drakt, akkurat detunner jeg ingen." Om framtiden forteller han at "Jeg følger med Brann, men om jeg returnerer til klubben som spiller, tviler jeg på. Ikke fordi jeg ikke vil, men jeg tror jeg er for gammel når kontrakten i Coventry går ut. Men jeg elsker Brann og Bergen og flytter nok tilbake til byen, jeg har en drøm om å komme tilbake til Brann som trener for ungdomsavdelingen."

Hodeløse kyllinger

I nummer to er det naturligvis
Branns skandaløst dårlige se-

songinnledning som
opptar d12m. Etter

halvspilt serie lå Brann sist, og ting så ikke bra ut: *"Til tross for en dyrekjøpt spillerstall har vi blitt spilt trill rundt av grendahus og småbylag, forstå det den som kan. Men hva er det som har gått*

så forferdelig galt? Spillerstallen er stort sett den samme. Flo, Morten Pedersen og Claus Eftevaag er borte, og Brann gjorde riktignok en kardinalfeil da de ikke tok sjansen på å kjøpe Morten P., selv om han var dyr. Men, alle disse tre var forsvunnet da vi virkelig begynte å spille fotball på sensommeren i fjor. Med sølvkampen i friskt minne virker der således komplett ubegripelig at laget, sånn rett over vinteren, har blitt forvandlet fra målbevisste og driven- de spillere til en gjeng med hodeløse kyllinger."

"Guntveit vil lykkes"

Videre står det "Du trenger ikke å være trener i eliteserien for å registrere at Hasund er halvdaug, Geddi virker treg, Jan Ove lite kreativ og at Mons Ivar peser rundt

Vinterkamper har tidligere vært en heller kald samværelse. Varm kaffe har vært et must. Foto: Fritzjof Mowinkel

Oppførsel på borteturer

For borteturene våre gjelder det noen forholdsvis få og enkle regler. Hvis du er uenig i disse reglene foreslår vi at du holder deg hjemme istedenfor å prøve å bryte dem på bussene.

1. Oppfør deg skikkelig. Du er en representant for Brann og Bergen når du reiser, oppfør deg deretter.
2. Røyking er ikke tillatt inne i bussen, uansett.
3. Det er ikke lov å ta med flasker ut av bussen når vi stopper for pauser, uansett innhold.
4. På alkoholfrie turer er det selvsagt ikke tillatt å drikke alkohol.

Brudd på disse reglene kan medføre umiddelbar utkastelse fra bussen, uavhengig av om vi er midt på fjellet eller i Arna. Bryter du reglene er det ditt problem. Brudd på reglene vil også kunne medføre at du blir nektet å komme på bussen med oss igjen for en kortere eller lengre tidsperiode.

Cats et chiens (ou autres bestes)
des foyers en Gail la leur jolies!

som en brunstig legokloss." Men alt er ikke like ille. Noen spillere viser at de ønsker å dø for Brann: "Se på Gunn Tveit. Han har opptil flere fatale tabber som ville støtt ham ut i det evige mørket andre steder. Spilleren blitt en kjemper og sloss annet fordi han er på plassen på laget brennende øre dre enn de selv for. Derfor ønsket Gunn Tveit får belønning, med hans irriterende lykke. Det samme gjelder. Det blir for kamp klarer å lindre å komme seg videre.

lade batteriene. Hva er dette for noe tull da? Du er på jobb og tjener en halv million i året! Hvordan skal det gå i arbeidslivet med en slik holdning? Jeg får så inderlig lyst til å gi slike folk et velfortjent spark i ræven. Du spiller for Brann i noen år, på et lag som har vært bergensernes stolthet siden din oldefar gikk i knebukser. Da holder det ikke å begynne å sutre og bruke en rekke vikarierende argumenter for å skjule at man rett og slett ikke viser den offervilje som kreves når man må. Det er ikke et spørsmål om du gidder, det er din fordømte plikt!"

Herstad klippet skjerfet

Brannbutikken i sentrum hadde nettopp åpnet, noe som ble behørig markert av d12m over to fargesider. "Torsdag 14. mai

klippet Harry Herstad over et Brann-skjerf i Markeveien 11. Med det markerte han en stor begivenhet for både Brann og Brann Supporter Team. Endelig har Brann sin egen butikk i Bergen sentrum. Butikken drives på dugnad av ildsjeler og har foreløpig åpent fire dager i uken. Brannbutikken er et samarbeidsprosjekt mellom Brann Stadion as og Brann Supporter Team, hvor både inntekter og utgifter deles på en fornuftig måte. (...) Brannbutikken er enda ingen megastore med kilometervis med Branneffekter, men utviklingen av effekter skjer for fullt hele tiden, og i løpet av den halvannen måneden som har gått siden åpningen, har det kommet i salg omtrent ti helt nye effekter."

Mini i d12m

Vi har tidligere i denne serien fortalt om Mini og hans korstog mot oss brannsupportere. I nummer to 1998 hadde vi et intervju med ham hvor vi stilte en del spørsmål rundt dette. Her er noen utvalgte spørsmål og svar:

"d12m: Hvordan vurderer du stemningen på Lerkendal i forhold til Brann Stadion?"

Mini: Nå har vi jo mer folk enn dere på kampene, men det er klart større stemning på Brann Stadion.

d12m: Hadde det ikke vært mye gøyere å vinne noe med Brann enn med de der fryktelig blaserte trønderne?

Mini: Selvfølgelig, det er alltid mye gøyere å vinne første gangen. Men ikke gi opp håpet i Bergen, jeg skal jo ikke spille til evig tid.

d12m: Du har hatt en underforstått dialog med ulike supportere, der du aktivt har gått ut for å småprovosere disse. Hvordan føler du spillere bør oppføre seg i forhold til supportere?

Mini: En ting må være helt klart; jeg og ingen andre fotballspillere gjør noe som helst mot supporterne før det eventuelt blir ropt et eller annet mot oss som vi oppfatter ikke har noe å gjøre på en fotballbane. Men det som er litt artig er jo at supporterne roper alt mulig dritt til en spiller, som de mener vedkommende bør tåle, men hva skjer hvis spilleren viser fingeren tilbake? Det første som da skjer er at supporterne ringer NFF og anmelder spilleren for uanstendig oppførsel. God dag mann økseskaft.

d12m: Etter kampen mot Brann i fjor sa du ifølge VG at du overhodet ikke fant deg i behandlingen du fikk fra tribunen, og du kalte Branns supportere for "feite og øldrikkende". Senere dementerte du det hele i en mail til Brann Supporter Team. Hva mente du egentlig i den saken?

Mini: Dere skal nesten få lov til å rope hva dere vil etter meg. Det jeg sa var følgende: "Tror du at jeg bryr meg om sånne halvfeite øldrikkende supportere?" Hvis noen blant dere står og roper alt mulig dritt og underbuksehumor til meg, så er det i mine øyne noe så lavt på rangstigen at de ikke er verdt noe form for oppmerksomhet."

Tor Henrik von der Ohe

Fotball i Tanzania

Masse teknikk, lite defensiv organisering – og litt hekseri?

Å overvære en fotballkamp i Tanzania er både velkjent og annerledes. Spill og regler er de samme, men leken teknikk overskygger totalt det som måtte finnes av defensive fibre i spillerne. Og soneforvar har neppe noe eget ord på swahili.

Sammen med en studentgruppe fra Bergen fikk undertegnede oppleve en fotballkamp i Tanzania tidlig i mars. Fjorårets seriemestre, Simba, lå på 4. plass og skulle møte Ashanti som lå på 7. plass. Siden Simba spilte i rødt, ble dette helt midlertidig favorittlag for brannsupportere i eksil. Begge lagene var hjemmehørende i Dar es Salaam, og kampen skulle spilles på National Stadium. De fleste tanzanianske lag i den øverste divisjonen, kommer nettopp fra Dar-es-Salaam.

National Stadium med oppgitt kapasitet på 25 000 – var nesten full. Like ved siden av var imidlertid et nytt nasjonalanlegg med plass til 60 000 snart ferdig. Ellers sløser ikke afrikanere med vannet. I stedet for å bruke ressurser på å vanne naturgress i, var det lagt kunstgress på nasjonalarenaen.

Lite støtte

Kampen skulle egentlig begynne klokka fire. Men når forkamp, oppvarming og alle ritualer omsider var unnagjort, var klokka nærmere halv fem. (Hva hadde NFF sagt til det?) Spillerne fikk ikke mye støtte fra tribunen. Bortsett fra noen mindre supportergrupper, nøyde de fleste seg med litt klapping ved scoringene. Og enda mer klapping når målscoreren feiret med en salto. Tilskuerne var i all hovedsak menn. Derimot var en av linjedommerne kvinne.

Simba hadde nylig hatt brasiliansk trener, og det tekniske repertoaret var upåklagelig. Men den serbiske treneren som hadde tatt over, har en formidabel jobb å gjøre med defensiv organisering. Ashanti var enda noen hakk svakere defensivt. En omgang ville vært nok til å gi grått hår til hvilken som helst norsk trener. Men mål er jo artig. Etter ti minutter stod det 1–0, 2–0 etter tjue og 3–0 etter tretti minutter. Da var i grunnen mye av jobben gjort – intensiteten sank, og Simbas fjerde scoring kom på overtid.

Ikke topplag

Tanzania er ikke i toppen blant de afrikanske fotballstorhetene. Da Simba som fjorårvinner nylig møtte nigerianske Enyimba i den Afrikas Champions League, vant nigerianerne 7–1 sammenlagt. Å tape med store siffer har vi også opplevd, med de tanzanianske topplagene har også problemer som er mindre kjent i norsk fotball. Sist høst måtte nemlig Tanzania Football Federation gå til det skritt å bøtelegge de to topplagene, Simba og Yanga, med 500 US-dollar hver fordi de respektive lags supportere hadde tatt i bruk hekseri i forkant av kampen mellom dem!

Vi var rådet til å være tidlig ute, for selv på sittetribunen ble plassene fordelt etter først-til-mølla-prinsippet. Da bussen vår nærmet seg stadion, ble portene åpnet, og vi ble vinket inn. Først ble vi en smule flaua for å få hva vi trodde var spesialbehandling for "hvite" (eller rosa?). Etter kampen viste deg seg likevel at alle kjørende fikk parkere innenfor portene – de fleste kom jo likevel gående. Og siden bilene stod tett i tett, var det bare å vente på tur for å komme derifrå.

Åshild Samnøy

Da de norske studentene etter kampen prøvde å sikre seg bilder av noen av spillerne, vendte de lokale supporterne oppmerksomheten fra spillerne mot utlendingene. Fra v: Renate Liaset, Simba-spiller Henry Joseph, Renate Zahl (foran), Simbas kaptein og Tanzanias landslagskaptein Victor Costa, Camilla Anthonissen og Tonje Heldal.

(Foto: Hans Erik Systad Tyssen.)

Supportererne var plassert bakerst i hvert hjørne på hovedtribunen. De var ustyrt med fløyter, horn og trommer. Poenget var helt tydelig å lage mest mulig lyd.

(Foto: Tonje Heldal.)

God utsikt hadde også supporterne som hadde tatt plass i tårnet over resultattavla sammen med funksjonæren som skulle sørge for manuell oppdatering. Her var ikke sikkerhet noe tema. Kampen endte altså 4–0 til Simba.

(Foto: Camilla Fidje)

Brann-drakt med bare en sponsor?

Supporterne drømmer stadig om en Brann-drakt som er mindre fullpakket med reklame. Mål om færre sponsorer på Brann-drakten

– Vårt mål er at det skal bli færre sponsorer på Brann-drakten. Men det overliggende hensyn er de totale inntektene vi kan dra inn på draktreklame, sier markedssjef i Brann, Kristian Jæger.

– La oss eksempelvis si at drakten har en markedsverdi på 20 millioner kroner. Om en sponsor er villig til å betale denne summen for å være alene på drakten, så ønsker vi å kunne tilby det.

– Men vi er fremdeles lagt fra denne situasjonen, poengterer Jæger og forklarer at det er ikke realistisk å få gjort noe med dette før i 2010–2011. Først da utløper en del langsik-

tige avtaler. – Vi trenger også tid på å forberede sponsorene på denne typen tenking, mener han.

Ikke avgjørende?

Han er klar over at supporterne i stor grad foretrekker en drakt som har færrest mulig sponsorer, men er usikker på om en slik drakt blir mye mer populær å kjøpe. – De fleste kjøper den først og fremst fordi det er en Brann-drakt og lar det ikke bli avgjørende om det er en, to eller fem sponsorlogoer på drakten, tror han.

Jæger understreker også at Brann-drakten er det klart mest verdifulle og populære sponsorobjektet som signaliserer sterkeste lojalitet. Som nummer to ville Stadion-navnet kommet, men dette er det helt uaktuelt for Brann å selge, slår markedssjefen fast. Som nummer tre følger tribunenavn og deretter arenareklame.

Foto: Rune Nilsen

Mannen bak

Den raude veggen

En Brann-supporter som skriver bok om sin lidenskap er en rimelig opplagt kandidat til supporterportrettet. Stig Elvis Furset er mannen bak mytene – forfatter, bibliotekar, Elvis-imitator, NFF-hater og hardbarket Brann-supporter!

Vi møter Stig Elvis på puben "Onkel Blaa" i forkant av Stabæk-Brann. Det er bare en uke siden han lanserte den nye boken sin, *Den raude veggen*, i Bergen. Jeg har kost meg så mye med boken at jeg i øyeblikket nesten føler meg som en tenåringsjente som skal intervju Thorstein Helstad for skoleavisen.

Jeg passer på å gratulere med den nye boken. Det vil si, oppfølgeren til *Den brennande sitaren* fra 2002.

– **Hvordan kommer man egentlig på å skrive ikke bare en bok, men to bøker om Brann?**

Elvis tenker seg litt om før han svarer, på klingende nynorsk:

– For det første: Klubben har fortent det! For det andre: Supporterane har fortent det! Og for det tredje då: Brann, og supporter-kulturen rundt klubben, gir gode muligheter for å utforske nokon heilt grunnleggjande kjensler i skjønnlitterær form. Først og fremst kjærleik. Kjørleik som er hinsides både vet og forstand. Eg meiner, er du eit fornuftsriid menneske, vel du deg ikkje Brann som favorittlag. Eg har aldri greidd å forklare ut frå ei

rein sakleg tilnærming kvifor eg er Brann-supporter. Difor har eg valt å skrive romanar om det....hehe...neidå, men du ser kor eg vil... det er jysla rart at ikkje nokon har skrive om dette tidlegare, gitt kor mange forfattarar som har kome ut av skapet som fotballtilhengjarar dei siste åra. Men ein ting er jo å like fotball. Ein heilt anna ting er det å elske Brann. Og eg er faktisk ikkje ferdig. Eg har tenkt dette som ein trilogi, at det skal bli tre bøker til slutt. Så får vi sjå då...hehe...eg er veldig glad i å lese skrekklitteratur...

Roadmovie

– **Kan du gi en kort beskrivelse av bokens innhold?**

– Vel, ein følgjer Brann-supportaren Jeremias. Skal eg seie noko kort om boka, kan eg dra fram det eg er inspirert av: Det er ei bibelsk westernforteljing fortalt som ein roadmovie. Om fotballsupporterar. Hovudpersonen er elles oppkalla etter ein gamlestamentleg profet. Og som det ligg til profetsjangeren: Ein må ha eit tydeleg fiendebilete: NFF! Men for ytterlegare å sikre at

det blir ei religiøs tilnærming til stoffet, har eg skrive inn Diego Maradona og Elvis Presley. To neoreligiøse ikon på kvar sine felt. At Diego Maradona er Brann-supporter, finst det forresten ikkje nokon tvil om. Måten han som Napoli-spelar handterte semifinalen mellom Italia og Argentina i 90-VM og greidde å få napolitanarane til å vende seg mot Italia og la klubben gå framfor landslaget, det står framleis som eitt av dei mest geniale retoriske grepa som er gjort innanfor fotball og ville gått rett heim i Bergen i ein tilsvarende situasjon. Det viste dessutan at Maradona har ei sterk forståing for kva som rører seg hos oss som står på tribunene.

NFF

– **På tross av at vi til nå hovedsakelig har diskutert bøker, har du allerede klart å forbanne Norges fotballforbund et par ganger. Dette er kanskje ikke tilfeldig?**

– Ikkje i det heile. Det er nesten blitt eit avhengighetsforhold. Som no når NFF forbaud avsynging av Nystemten før avspark. Eg vart faktisk glad! Fordi det viser for alle andre kor

himmelropande arrogant organisasjonen er. Sender ut regelverk i hytt og pine utan tanke for demokratiske ideal! Eg meiner, forby nokon å syng! Er det rart at Gerhard Heiberg ville vore ein representativ fotballpresident? Men mange, spesielt blant yngre supportarar, kan jo lure på kvifor vi hatar NFF så veldig. Vel, på veg til siste heimekampen mot Viking i fjor utarbeidde eg og Bjarte Pels, med god bistand frå Avdeling Vest, ei liste over avgjerder som NFF har stått for dei siste åra som kunne forklare dette. Vi tok ikkje med kontroversielle dommaravgjerder, og kom likevel opp med nesten tretti punkt. Tretti punkt. Med strukturelle inkonsekvensar i forståinga av eige regelverk. Alle imot Brann. Viss nokon seier at det er å vere paranoide, seier eg: versågod! Men ein kortversjon for alle som lurar: Har de høyrte om kampane mot Molde og Vålerengen i 2000?

Pessimist

Stig Elvis er ikke kjent for å være den største optimisten på gale siden av fjellet, men vi må likevel forhøre oss om hvilken tanker han har om den forestående sesongen.

– Stemmer det! I fjor tippa eg Brann på 6. plass. Eg var så sinnsvakt skuffa etter sølvvet året før, og når ein attpåtil ikkje greidde sende Viking ned... Men å vere skuffa etter sølv...det seier jo noko om kor lista har lege dei siste åra. Så som veteran skal eg kanskje ikkje klage. Eg er ikkje nokon stor Mjelde-tilhengjar, det er sant, sjølv om eg synest at han er betre enn Knut Langeland i BT. Men, som dei som les *Den Raude Veggen* forstår: Det var Diego Maradona som førte oss til seriegull. Neidå, eg skulle ønske at Mons kunne dele meir med oss, ikkje minst i etterkant, korleis han har vurdert både uttak og avgjerder undervegs, gjerne som kommentarspor på sesong-dvd. Ting eg og andre har vore heilt ueinig i. For eg står jo ikkje på treningsfeltet kvar dag, eg gjer jo ikkje det. Eg er meir som evnukken: Eg veit korleis det skal gjerast, men eg ville neppe fått det til sjølv...hehe...men eg vil heller ha Mons i klubben enn Martin Andresen, berre så det er sagt...nei, førestående sesongen? Vi greier ikkje forsvare gullet. Etter å ha venta i 44 år? Vi må feire ferdig først. Nei, spøk til side. Vi har for mange skadar på midten no, så vårseongen blir dårleg, men vi kjem grusomt tilbake til hausten. Det blir ein haust etter godt gammalt merke...og det ville vore kjekt og fått ein cupfinale som eit nachspiel til fjorårgullet, for ikkje å snakke om Champions League-kampar...og kven veit...kanskje Teitur vender heim, saman med Raymond Kvisvik... med Mons som manager, og Per Egil Ahlsen som hjelpetreinar...då kan ein snakke om legendene sitt teater...

Drammen

Stig Elvis bor altså på den gale siden av fjellet. Riktignok har han forflyttet seg i riktig retning da han for noen år siden flyttet fra Rygge brannstasjon vestover til Drammen, men fortsatt er han langt hjemmefra.

– **Hvordan er det å følge Brann og Bergen østfra egentlig?**

– Helvetes mandagskampar! Då får ein ikkje reist. For ein del av oss er Brann viktigare enn å dra på "hytten" med familien. Men mandagskampar øydelegg ikkje berre for oss austpå, men også for resten av Hordaland. Folk frå Husnes kjem seg heller ikkje på kamp den dagen. Så Kristian Jæger gjorde eit stort feilgrep då han uttalte "jeg velger meg mandag". Då sa han samstundes at Brann ikkje er heile Hordaland sitt lag. Der tek han sjølvsagt feil. Men klart: Eg skal, som alle styremedlemmer i Øst, flytte vestpå et-

ter kvart, eg også. Vi planlegg å starte ein gammalmannsklubb om femti år alle mann. Der blir det obligatorisk å slå etter Brann-spelarane med stokkane og paraplyane våre i 17-maiprosesjonen dersom dei ligg på nedre halvdel av tabellen. Etter eit langt liv med klubben har vi nok fortent å bli i alle fall litt medgangssupporterar, ler han.

Filosofi

– **Gullfeberen har etter hvert lagt seg i Bergen. Var det som forventet, Elvis? Kjenner du nå noen lengsel?**

– Nei, det var ikkje som forventa. Men dette har vi snakka mykje om i Øst i alle fall, vegen og målet, og slike ting. Djupe filosofiske spørsmål, ikkje minst når dei blir ein del av di eiga erfaring. Men overflate først. Det som i alle fall ikkje var forventa var at det skulle bli så mange festar som det faktisk blei. At vi skulle vinne såpass suverent som vi gjorde. Det kom...som eit sjokk på eit supportersinn. Meir dramatik, takk! Neidå, hehe. Men feiringa når det først skjedde? Tja, eg gret jo, og desse reaksjonane har eg skrive om i *Den raude veggen*. For min eigen del var det jysla sterkt at same året som Brann vann serien var eg også på Graceland for første gong. Eg var i Memphis då Brann slo RBK på heimebane. Ein fin plass å vere når ein ikkje kunne vere på Stadion, tru meg. Ting fall på plass der. Og det gjeld ikkje berre for meg, men eg veit at ting fall på plass for andre også i 2007. På det meir djupare planet veit eg at vi slepp å sjå oss tilbake. Vi er seriemeistrar! Vi er blitt ein generasjon for oss sjølv. Men ein ting som frustrerte meg var at ikkje Bataljonen fekk ein eigen medalje. Det burde ein kunne ordne i framtida. Oss supporterar som står på tribuna fortener eit handfast gull når vi vinner. Martin Andresen var berre ein gloriejeger. Han fekk medalje, og ikkje vi? Jesus, for eit ran!

Vi takker Stig Elvis Furseth så mye for praten. De siste modige dråper blir fortært i en skål for byen og laget. Jeg og mannen som hjalp meg å sette Husnes på norgeskartet går hver til vårt enn så lenge. Våre spor krysses nok igjen ved neste korsvei; når troen, håpet og kjærligheten igjen skal forenes på "Den raude veggen" – vårt Graceland. At Stig Elvis er en representant for alle disse verdiene er i hvert fall hevet over enhver tvil!

Martin Viksund

Foto: Per Arne Flatberg

Brann blir seedet i andre kvalikrunde

Brann blir seedet i andre kvalikrunde til Champions League denne sommeren, takket være den gode innsatsen i vinterens UEFA-cup.

Hadde Brann i år stilt med samme koeffisient som de gjorde i høst, ville nemlig Brann neppe blitt seedet og kunne møtt lag som Celtic, Anderlecht eller Fenerbache. Da Brann var med i kvaliken til Mesterliga i 2001, var Brann useedet og røk ut for Levski Sofia i den samme runden. Antagelig blir det enklere motstand denne gangen.

Det er 28 lag som spiller i den kvalikrunden Brann kommer inn i, og 14 av disse blir seedet. Brann er nå sikret å bli dårligst nr. 13 av lagene. Dermed er Brann sikret en plass blant de seedete lagene.

Mulige motstandere:

Lag som ligger i grenseland mellom å bli seedet eller useedet:

Rapid Wien (Østerrike)
nummer 2 i Tyrkia hvis det blir Sivasspor som nå er nr. 3. De andre lagene som kan ta sølv, har for høy koeffisien til å bli useedet.
nr. 2 i Tsjekkia hvis det ikke blir Slavia eller Sparta (disse lagene har for høy koeffisient til å bli useedet). Foreløbig er Slavia nr. 2 og ligger 6 poeng foran Teplice med tre runder igjen å spille.

Seriemesteren i Sveits hvis det blir Young Boys. Basel har for høy koeffisient til å bli useedet.

Seriemesteren i Israel. Beitar Jerusalem leder med 12 poeng.

Seriemesteren i Slovakia hvis det blir Zilina som nå er nr 2. Artmedia Petralka som leder serien med fire poeng har for høy koeffisient til å bli useedet.

Seriemesteren i Ungarn hvor serielederen er MTK Hungaria. De leder med tre poeng på Debreceni og Újpest, og seks poeng på Györi ETO med fem runder igjen.

Seriemesteren i Slovenia som ligger an til å bli Domzale som leder seks poeng foran Koper. Lagene fra Slovakia og Slovenia må gjennom 1. kvalikrunde først.

Lag som skal gjennom 1.kvalikrunde

først, er seedet der, men er garantert å bli useedet i 2.kvalikrunde:

IFK Göteborg (Sverige)
Anorthosis Famagusta (Kypros)
Tampere United (Finland)
FK Ventspils (Latvia)
Seriemesteren i Bosnia. Široki Brijeg er serieleder to poeng foran FK Modriča og 5 poeng foran Zrinjski og NK Čelik når fem runder gjenstår.
FBK Kaunas (Litauen)
Sheriff Tiraspol (Moldova)
Drogheda United (Irland)
Rabotnicki Skopje (Macedonia)
Valur Reykjavik (Island)
Seriemesteren i Georgia hvor Dinamo Tbilisi er serieleder fire poeng foran WIT Georgia når det gjenstår tre runder.

Lag som skal gjennom 1. kvalikrunde først, er useedet der, og er garantert å bli useedet i 2.kvalikrunde:

BATE Borisov (Hviterussland)
Levadia Tallinn (Estland)
Seriemesteren i Azerbaijan hvor Olimpic Baku er serieleder fem poeng foran PFC Neftçi når fire runder genstår.
Seriemesteren i Albania hvor Dinamo Tirana er serieleder to poeng foran Partizani.
Pyunik Yerevan (Armenia)
FK Aktobe (Kazakhstan)
Linfield (Nord-Irland)
Llanelli (Wales)
NSI Runavik (Færøyene)
F91 Dudelange (Luxembourg)
Seriemesteren på Malta som ligger an til å bli Valletta FC.
Santa Coloma (Andorra)
Seriemesteren i Montenegro hvor FK Budućnost Podgorica leder serien tre poeng foran Zeta og Mogren.
Seriemesteren i San Marino hvor det ligger an til å bli SP Tre Penne.
Disse lagene er altså useedet i første kvalikrunde, og dermed ikke like sannsynlige motstandere som dem i avsnittene over.

Overkommelig

Av de nevnte lagene vi kan møte i 2. kvalikrunde, er det absolutt en fordel å unngå Rapid Wien, IFK Göteborg og eventuelle sølvvinnere fra Tyrkia og Tsjekkia. Ellers skulle det meste være høyst overkommelig rent

sportslig. Men enkelte øst-europeiske lag kan fort bli et mareritt på bortebane. Dessuten kan noen av disse tenkes å ha kunstig lav koeffisient, da det er noen nye nasjoner og noen land der fotballen er på full fremmarsj. Og rent reisemessig er nok ikke lag fra en del fjerntliggende stater å ønske. Drømmemotstandere både sportslig og reisemessig må være finske Tampere, Llanelli fra Wales, Ventspils fra Latvia, litauiske Kaunas, Drogheda fra Irland og nordirske Linfield.

Useedet

I tredje kvalikrunde er Brann garantert å bli useedet. Dermed møter knallsterk motstand i det siste hinderet før gruppespillet. Eneste unntak er hvis et useedet lag skulle slå ut et seedet lag i 2. kvalikrunde (slik Tampere gjorde i fjor) og overta det seedete lagets koeffisient. Da kan vi i så fall møte et lag å la Tampere i 3. kvalikrunde. Skal vi komme oss til gruppespillet, kan vi først måtte slå ut lag som Schalke, Ajax, Galatasaray, Benfica, Marseille, Barcelona, Atlético Madrid, Fiorentina, Milan, Shakhtar Donetsk, Dynamo Kiev, Spartak Moskva, Liverpool, Arsenal, Juventus, Olympiakos, Rangers eller Celtic. Alt dette er lag som godt mulig kan kvalifisere seg for 3. kvalikrunde gjennom sin egen serie. Det enkleste som er sannsynlig å håpe på i 3.kvalikrunde, er lag som f.eks. CSKA Sofia, FC København, Club Brugge, Røde Stjerne og Basel.

Det er i utgangspunktet en fordel for Brann å bli seedet i 2. kvalikrunde, men samtidig utelukker det definitivt muligheten for å bli seedet i 3. kvalikrunde. Hadde Brann vært useedet i 2. kvalikrunde og slått ut et lag med høy koeffisient der, så ville Brann overtatt dette lagets koeffisient og kunne blitt seedet i 3. kvalikrunde. Som nevnt var dette grunnen til at Tampere var seedet sist høst.

Trekningen av både første og andre kvalikrunde gjøres 27. juni. Andre kvalikrunde spilles 29. - 30. juli og 5. - 6. august.

Alexander Osdal

http://brannbloggen.origo.no/-/workgroup/show/440_brannbloggen

den 12. mann

Bjørn Dahl Høyde: 181cm Født: 17.04.1978 Lag: Brann	Petter Vaagan Moen Født: 05.02.1984 Lag: Brann
Hassan El Fakiri Høyde: 174cm Lag: Brann	Jan Gunnar Solli Høyde: 183cm Vekt: 83kg Født: 19.04.1981 Lag: Brann
Gylfi Einarsson Høyde: 182cm Født: 27.10.1978 Lag: Brann	Trond Fredrik Ludvigsen Høyde: 178cm Født: 22.06.1982
Azar Karadas Høyde: 189cm Vekt: 86kg Født: 09.08.1981 Lag: Brann	Thorstein Helstad Høyde: 187cm Vekt: 85kg Født: 28.04.1977 Lag: Brann

Bt.no viser vei også på nettet når det gjelder klima og gjenbruk. Ikke bare lar de gamle reportere skrive dritt om Brann i en mannsalder, men nå har de også gjenbruk av bilder av brannspillerne i spillerstallen. Vi er spesielt svak for det vakre bildet av Karadas fra hans tid i Rosenborg. For ikke å snakke om bildet av Bjørn Dahl er jo nødt til å være fra konfirmasjonen. Og når var egentlig Solli på kjøret?

OPPHØRSSALG!!! ALT SKAL VEKK!!!

Juletrær selges for kr. 99 pr.meter
VIPer selges for kr. 15 inkl. rekesmorbrød
Familiefedre, nå kun kr. 1000 pr. mnd i barnebidrag
Unger for kr. 1000 pr. mnd i barnehageplass
Kvinnfolk kr. 99 pr. time (Ekstremt billig)
Casuals selges for kr. 3000 pr. plagg
Gamlinger selges med 10 % rabatt pr. år over 50
Sponsorer selges for kr. 100 inkl. cupfinalebillett
Bataljonsmedlemmer kr. 100 pr. skjerf rundt håndleddet
Fjortiser selges for kr. 500 inkl. mobiltelefon og gratis ringetid i en måned.
Trenerteam selges for kr. 100 pr. kilo.
Komplett styre selges for kr. 10000.
Administrasjonen selges for kr. 1000 inkl. (Svarer du innen 10 dager, får du et defunkt billettsystem med på kjøpet.)
Speaker selges for kr. 100. (Svarer du innen 10 dager, får du et gratis Brann-brød og morgendagens BA på kjøpet.)
Komplett (ubrukelig) Adecco-spillerstall selges for kr. 29000. (NB! Uten adapter passer de kun i 3.div.)
Stadion som byggesett i full størrelse; nå kun kr. 100000. Plenty med hagestoler.

Av Krøvel på Bataljonsforumet

Karadas er syk

BA med gammelt nytt.
Fortell oss noe vi IKKE vet fra før, da....

Jørgen Mohus

Født: 26.03.2008
Lag: Brann

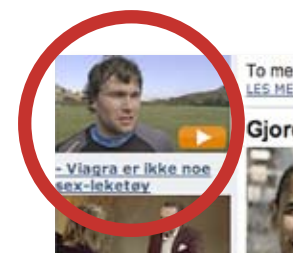
Bt.no igjen...

Vi kan vel forstå hvorfor Brann var så bekymret da Opdal var skadet og Thorbjørnsen ble langtidsskadet med hjerte-problemer. For tredjeekeeperen til Brann er vel en smule for ung til å spille i eliteserien...

Svært få vet at Geddi en gang satte hodet fast i en suppebolle. Eller var det Emil? Vel, vi er litt usikre. Kanskje det bare er klippen...

d13m har fått tilgang til en mail fra Kristian Jæger til Hans Lokøy hvor det framgår at Kristian har hatt en brainstorming alene på sitt kontor, og kommet opp med et glimrende forslag til en ny Branneffekt. Denne vil være til salgs i Brannbutikken på Stadion fra og med 16. mai kampen mot Vålerenga, tidspunkt ikke tilfeldig valgt.

Ryktene sier at Solli og Helstad satte som tente skolelys da det var Opdal sin tur under de faste "show and tell-samlingene" på La Manga. Med en blanding av egne erfaringer og ny forskning om Viagra gjorde Opdal stort inntrykk på sine medspillere. Et kort sam-mendrag av foredraget kan sees på BT sine nettsider. Anbefales!

Vi fatter ikke hvorfor ikke administrasjonen, som tenker bedrift fremfor fotballklubb og fotballkultur, ikke henter arbeidskraft i Polen. Når alle Norges bedrifter gjør dette skulle man tro de dresskledde på stadion fikk øynene opp og gjorde det samme!

Legg inn en annonse på finn.no
Vi søker polsk fotballspiller.

Ansvars - og arbeidsområde:

- Ta ansvar i et travelt miljø rundt midtsirkelen.
- Utarbeide handling - og pasningsplaner og sørge for at de blir gjennomført innen tidsplan.
- Operativ vedlikeholdsplanlegging for sitt ansvarsområde
- Sørge for gjennomføring av kontinuerlig forbedring i hele prosessen.

Kvalifikasjoner:

- Teknisk utdanning innen fotball og ballkontroll.
- Bestått eksamen i dribleboken.
- Løpt 60-meteren raskere enn Ystaas.

Søkere bør være:

- Kunnskapsrik, engasjert og relasjonsbyggende.
- Initiativrik, utadvendt og lett for å knytte gode kontakter.
- Evne til å arbeide selvstendig i et hektisk arbeidsmiljø.
- Analytisk og systematisk.
- Kommunikasjonsevne, positiv innstilling.
- Erfaring fra lignende sporter og aktiviteter.

Vi tilbyr:

- Utfordrende oppgaver i en bedrift som er i kontinuerlig utvikling og har meget positive fremtidsutsikter.
- Gode muligheter for personlig og faglig utvikling.
- Konkurransedyktig lønn.
- Bedriften vil være behjelpelig med å skaffe bolig.

For mer informasjon om stillingen, gå inn på:
www.brann.no

Av Northside på Bataljonsforumet

Returadresse:
Brann Bataljonen Bergen
PB 3759
5845 Bergen

[Noen kjappe]

Kenneth Udjus

Alder: 24 år.

Tidligere klubber: Vigør, Tromsø, Arendal, Tønsberg.

Kamper for Brann: 1.

Mål for Brann: 0.

Sivilstatus: Gift.

Utdanning etter ungdomsskolen evt. videregående skole: Fagbrev (og nærmere utdyping ville ikke Udjus gi...).

Ditt beste fotballminne: Da Liverpool vant Champions League.

Favorittlag bortsett fra Brann: Liverpool.

Beste Brann-kompis: Håkon Opdal.

Fineste fotballprestasjon: Da jeg skårte for Vigør på utspark fra mål i 3. divisjon.

Fotballforbilde som barn: Ole Gunnar Solskjær.

Yrkesplaner etter fotballkarrieren: Fortsatt uvisst.

Favoritt-TV-serie: Kongen av Queens.

Om du ble nødt til å delta i en realityserie, hvilken av dem ville du helst vært med i: Farmen.

Favorittfilm: Frihetens Regn.

Sist leste bok: Snømannen av Jo Nesbø.

Åse-Norunn Oen

Foto: Rune Nilsen

